

1915. AUGUSZTUS 15.

ERDÉSZETI LAPOK

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

LIV. ÉVF.

KÖZLÖNYE

15—16. FÜZET.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Szerkeszti:

BUND KÁROLY

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési díj egy évre 16 korona.

Az Orsz. Erd. Egyes. oly alapító tagjai, kik legalább 300 kor. alapítványt tettek, valamint a rendes tagok is 16 kor. évi tagsági díj fejében ingyen kapják. Azok az alapító tagok, kik 300 koronánál kevesebbet alapítottak, 6 kor. kedvezményes ártért járathatják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, Lipótváros, Alkotmány-utca 6. sz. II. em.

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közölhetnek.

(Telefon: 37—22.)

Széljegyzetek a vágásforduló kérdéséhez.

Annak a nagy megrázkódásnak, amely a világháborúval hazánkat érte, a véres harcok elmúlása után termékenyítőleg kell hatnia minden téren. Annak a temérdek vérnek nem szabad hiába omlania, — a nemzetnek megtisztult légkörben egy jobb jövő alapjait kell leraknia, mihelyt a fegyverek zaja elül.

A czéltudatos munkának szinte hihetetlenül nagy mennyiségét jelenti ez minden vonatkozásban, nem kis mértékben gazdasági vonatkozásban is.

Nem szenved kétséget, hogy a hazai erdőgazdaság terén is sok, igen sok a tennivaló a jövő érdekében. Gyakran hizelegtünk önmagunknak, ha régibb, még rosszabb állapotok enyhültek s ennek fejében hajlandók voltunk szemet hunyni afelett, hogy más vidékeken, vagy más vonatkozásban erdeink és erdőgazdaságunk állapota ismét hanyatlást is mutatott s nagy átlagban bizony még mindig alacsony fokon áll. Térjünk tehát magunkba és azzal a komolysággal, amelyre a háború megtaníthatott, vessünk számot a teendőkről.

A kezdeten túl is vagyunk. Örömmel olvastuk az Erdészeti Lapok legutóbbi két füzetében az „Új korszak küszöbén” cím

alatt megjelent tanulmányoknak komoly, minden egyoldalú túlzástól mentes és a szerző széleskörű tájékozottságáról tanuskodó fejtegetéseit. Ezekhez kívánunk néhány megjegyzést fűzni.

A vágásfordulók általában az idők folyamán csökkentek. A régmúlt korszakoknak ugyszólván *fizikai* vágásfordulóit, amelyek alatt a törzsek a csekély szükséglet s a szálaló használat következtében majdnem végső korhatárukat érték el, abban az időben, amikor a fa iránti szükséglet emelkedésével az eddigi fahasználat *erdőgazdasággá* alakult, a fenyvesekben még mindig igen magas, a 120 évet meghaladó vágásfordulók voltak az üzemtervek alapjai. A német nép rendkívül konzervatív gondolkodásmódjának kell tulajdonítani, hogy a vágásfordulók ott, ahol az egyoldalú szász luczfenyőgazdaság pénzügyi elvei nem terjedtek el, aránylag magasak maradtak a mai napig, különösen az állami erdőkben. Így nagy átlagban a porosz államerdőkben a 120 éves forduló a szokásos, Badenben névleg ugyanannyi volt, tényleg azonban még a közelmúltban legalább 140 évre volt tehető, Bajorországban pedig általában igen magas, pl. 144—160 éves, többnyire az államháztartás 6 éves pénzügyi korszakainak többszörösét kitevő vágásfordulókkal találkoztunk. Természetes, hogy éppen ebben az utóbb említett két államban, Bajorországban és Badenben volt legélénkebb a vágásfordulók leszállítására, illetőleg a felhalmozott fakészletfeleslegek folyósítására irányuló mozgalom, amely elől a kormányok nem is zárkóztak el, bár mindkét helyen a készletfeleslegek rohamos felemésztését ellenezték. Mindkét államban a tényleges vágásforduló a használatok gyorsítása óta körülbelül 120 évre tehető, tehát még mindig annyi, mint névleg a mi kincstári fenyveseink legnagyobb részének fordulói. Valószínű, hogy akkor, amikor a 120 éves fordulóhoz mért készletfeleslegek felemésztettek, a forduló további leszállítása is megfontolás tárgyát fogja képezni, de nem hiszszük, hogy nagy általánosságban a 100 éves kornál alább szálalanának az állami erdők fordulóival a német birodalomban, mert ma már a szászországi erdőgazdaságból is felhangzik az a kívánság, hogy az ottani 80 éves fordulót fel kell emelni, mert igen silány, tulvékony méretű fát szolgáltat.*)

*) Bernhard, Tharandter Forstliches Jahrbuch 65. kötet, 168. oldal.

Az R. követelte 100 éves forduló tehát egészséges középutat jelent, amelyet fenyveseinkre vonatkozólag elméletileg magunkévá tehetünk.

Kérdés azonban, hogy a leszállítás gyakorlati kivitelére nézve megérték-e nálunk a viszonyok, s hogy azok a statisztikai adatok, amelyekre R. támaszkodik, mindenben helytállóak-e?

Maradjunk ezeknek a kérdéseknek tanulmányozásával egyelőre szintén a fenyőféléknél.

A vágásforduló mérséklése bizonyos előfeltételekhez van nézetünk szerint kötve. Ezek között első helyen áll a *felujítási üzem tökéletessége*. Ott, ahol a vágások felujítása vontatott, s akár a hanyag felujítás, akár a nagymérvű vadkárok miatt 10—15, sőt több év is eltelik, amíg az egykori vágás újraerdősülése biztosított-nak tekinthető, ott a 120 éves forduló máris leszáll 105—110 évesre, a 100 éves 85—90 évre. Melesleg mondva Szászországban is a talaj termőképességének tapasztalt hanyatlása mellett saját benyomásaink szerint a vadkárok azok, amelyek miatt 80 év alatt tulajdonképpen csak 65 éves „gazdasági kor”-ral bíró fát termesztenek, bár egyébként a felujítás ott nyomon követi a kihasználást.

Sajnos, a mi kincstári fenyveseink nagy részében a felujítás ma még nem áll a tökéletességnek azon a fokán, hogy ne fordulna elő sürűn, hogy a felujítás, ha meg is történik, oly csekély sikerű s megismétlése, a már egyszer végzett munka tudatában, oly késedelmes, hogy bizony helyenként 15, sőt 20 év is eltelik, amíg az illető terület újraerdősítettnek tekinthető. Igaz, hogy nem lehet a kincstári erdőgazdaságokat ebben a tekintetben egy kalap alá fogni, vannak jobb viszonyok között lévők, ahol talán ezenfelül egyes kiváló vezetők működésének nyomai is észlelhetők, de vannak, sajnos, többségben, még igen extenzív gazdasági viszonyokkal bírók is. Egészben véve a gazdaság s különösen a felujítás intenzivitása nálunk még tulságosan függ az egyénektől. Új erdőgondnok nagy javulást, de nagy visszaesést is jelenthet, főként a hivatali felügyeletnek ezen a téren észlelhető lanyhasága miatt.

A kincstári erdőkön kívül az ország egyéb fenyőerdeiben sem jobbak a viszonyok; kivételek természetesen vannak. Nézzünk csak körül pl. Erdély fenyveseiben. Ha a jó természet nem gon-

doskodott a felujításról, az ember jóvoltából ugyancsak későn települ be a vágásterület ott is, ahol u. n. rendszeres gazdaság folyik. Hát még a többi erdőségekben, ahol erdőfelügyeletünk még csak felszólítást sem intéz az erdőbirtokosokhoz csemetekertek telepítése s egyéb, a felujítás érdekeit szolgáló intézkedések ügyében, ha erdeikben a vevő megkezdí az 50—100 holdas évi vágások termelését, amelyek csakhamar egész völgyrendszerek erdeit eltüntetik. Az ingyenes állami csemetébe vetett általános remény és bizakodás tapasztalat szerint nem elég a kopasz hegyoldalak betelepítésére.

Felujításaink elmulasztására nincs mentség, sikertelenségük okait főként a nagy tarvágásokban és a csemetenevelés hiányai-ban ismerhetjük fel, amelyekre néhány év előtt *Muzsnay* Géza mutatott reá oly meggyőző módon. Igen nagy szerepet játszanak azonban a vadkárok is, pl. Liptó megyében és sok más helyen.

Amíg az erdősités elmulasztása vagy sikertelensége a 120 éves vágásfordulót már magában véve 100—110 évre leszorítja, addig gyorsított használattal még nagyobb, későn beerdősülő vágásterületeket előidézni, nézetünk szerint időelőtti, illetőleg a vágásforduló elvileg nem kifogásolható leszállítása előtt gondoskodni kell a felujítás tökéletesítéséről úgy a természetes eljárások nagyobb mérvű igénybevétele, mint a mesterséges módok helyesebb és sikerebb alkalmazása után.

Pénzügyi szempontból a tulmagas forduló fényűzés, amely azonban több érvel menthető; egyenesen pazarlás és óriási nemzetgazdasági kár azonban, ha 120 éves forduló mellett csak 100 éves, vagy 80 éves forduló mellett csak 65—70 éves fát nevelünk. Nálunk nagy általánosságban még csak ott tartunk, hogy elsősorban ezt a *nagyobb* pazarlást kell megszüntetnünk, s a vágásfordulónak leszállítására, ha a 100 évet meghaladja, csak ott gondolhatunk, ahol a felujítás tekintetében nincs hiány, s ahol szigorúan kezelt szolgálati szervezet biztosítékot nyújt arra, hogy a jövőben sem áll be ezen a téren hanyatlás. Ma még aránylag kevés uradalmon veszik a felujítások dolgát szigorúan, leginkább még néhány jól szervezett magánuradalomban. Egyébként még alig hallottuk, hogy erdőtiszt a felujítások elhanyagolása miatt került volna fegyelmi vizsgálat alá, sőt helytelen takarékoságból

vajmi gyakran a kellő eszközöket sem adja a felettes hatóság, vagy a birtokos az erdőgondnok rendelkezésére, hogy ebbeli kötelességét hiánytalanul teljesíthesse. A felújítások helyszíni ellenőrzése is — igen elterjedt mértékben — felette hiányos. A papiros-jelentésekkel, ha pontosan beérkeznek és ügyesen csoportosított számokat tartalmaznak, sok főnök beéri, az erdő tényleges állapotának helyszíni ellenőrzése azonban egész birtok-kategóriákon vajmi ritka dolog.

A vágásforduló leszállítása azonban egymagában nem is elegendő, avval együtt, vagy akár attól függetlenül is *egész erdő-rendezési rendszerünket gyökeres átalakításnak kellene alávetni*, főként abban az irányban, hogy a természetes felújítás okszerű alkalmazásának ne álljon egyenesen útjában, mint a mai nyers térszakozás, s hogy elkerültessék a gazdaságnak az a merevsége, amely oda vezet, hogy az ugynevezett szabályos sorrend kedvéért életerős, még fiatal állományokat legyilkolunk, korosakat pedig, mert a térszakozás sablonja szerint későn kerülnek sorra, a vágásfordulót messze meghaladó korig állva hagyunk. Kár a vágásfordulót leszállítva, új üzemtervet készíteni, ha egyidejűleg erdőrendezésünk említett és sok egyéb más baját és hiányát nem orvosoljuk egyidejűleg.

A vágásfordulók mérséklésének második feltételeként tehát erdőrendezésünk korszerű reformját állítjuk fel.

Harmadik feltételként az áterdőléseknek az egész vonalon való okszerű bevezetését említhetjük fel, amelyek mellett a 100 éves korban is elegendő mennyiségű erősebb választékot nyerhetünk.

Bizonyos, hogy úgy a felújítási üzem emelése, mint az erdő-rendezés reformja, mely utóbbit nem szabad elsietni, időbe telik, ezek a feltételek tehát elodázzák a vágásforduló leszállítását, s a háboru nyomán közvetlenül felmerülő nagy faszükséglet ily uton való fedezését lehetetlenné teszik; de vajjon zavarba került-e széles Magyarországon valaki, ha többet kellett az erdőből vágni, a rendes mértéknél? Az üzemtervek bizony sohasem voltak komoly akadályai annak, hogy rendkívüli szükségletek fedeztessenek, annak sem, hogy a legkülönbébb czimeken és ürügyek alatt gyakran kevésbé komoly érvek szolgálatában u. n. rendkívüli

használatok ne eszközöltessenek. S ma, a komoly szükség idejében ne találók meg a szükséglet fedezésének módját?

Erre nézve tehát nyugodtak lehetünk.

Az az időhaladék, amely a fenn említett feltételek teljesüléséig előáll, talán megérleli azt a további, már R. által is támasztott feltételt, hogy a vágásforduló leszállításával folyósított tőkefelesleg a külföld mintájára a nálunk annyira szükséges erdőgazdasági beruházásokra, vagy a jövedelem ingadozásainak kiegyenlítését célzó tartalékalap létesítésére fordíttassék. A tartalékalapok inkább kisebb államok és magántulajdonosok erdőgazdaságaiban bírnak jogosultsággal, oly nagy, de kezdetlegesen felszerelt gazdaságban, mint a magyar kincstári erdők, a beruházások érdeke áll előtérben. Ma azonban kevés biztosítékkal bírnak arra, hogy a folyósított fakészletek ára tényleg erre a célra fog fordíttatni, az időhaladék tehát arra is kell, hogy erre nézve a törvényes biztosítékok megszereztesse, amire annál nagyobb szükség lehet, mert tartani kell attól, hogy a háboru utáni években az erdőgazdasági beruházásokra, bármily termékenyek is legyenek azok, más úton nehéz lesz pénzt szerezni.

A vágásforduló kérdésének mérlegelésénél is, mint oly sok más téren, fájdalmasan érezzük az újabb statisztikai adatok teljes hiányát. Ma is a 20 év előtti, teljesen elavult adatokra vagyunk utalva; jobbak, újabbak hiányában R. is ezekre építette fel azt a nézetét, hogy a kincstári fenyőerdők fordulója átlagban is közel jár a 120 évhez, vagyis a tényleges használatok — 20 év előtt — körülbelül ennek a fordulónak feleltek meg. Mindenesetre kíváncsún tartanók, ha erre nézve a mai viszonyoknak megfelelő adatok összeállíttatnának, de egyuttal az üzemtervek is gondosan átvizsgáltatnának, mert egymagukban a statisztikai adatok megtévesztőek is lehetnek, amennyiben a közelmúlt vagy a közeljövő használatai a korosztályok eloszlása szerint megfelelhetnek a 120 éves fordulónak, anélkül, hogy okvetlenül ez lenne az átlagos forduló.

A statisztikai összeállításokon kívül tehát az üzemtervek tanulmányozására is szükség van az említetteken kívül azért is, mert bár a mi tudomásunk szerint is névleg 120 év a kincstári fenyvesek nagy részének a fordulója, tényleg a VI. fordulószakban igen nagy az *ujra használt* állományok száma. Ahol gyakori az az

eset, hogy az I. fordulósakban használt állományok a VI. fordulósakban újra vágásra kerülnek, ott csak névleg 120 év a forduló, tényleg 100 év.

A vágásforduló szerény nézetünk szerint a leszállítás után is csak névleges lesz. Valóban fejlett erdőgazdaságban ugyanis ma a vágásforduló már nem az a szám, amely a összes állományok szabályos vágatási korát jelzi. Vagyis a szabályos állapot értelmezését sohasem szabad annyira tulzásba vinni, hogy ugyanegy üzemosztály keretében ezen állapot megközelítése után akár csak a törekvés is oda irányuljon, hogy minden állomány az ugynevezett szabályos, vagyis a vágásforduló éveinek megfelelő korban kerüljön vágatásra. Ez csak teljesen egyező termőhelyi és állományviszonyok között engedhető meg. Minden más esetben a vágásforduló csupán általános szabályozó tényező, amely a faállományok s a termőhelyek többségének felel meg, de nem lehet akadálya annak, hogy ugyanazon üzemosztályon belül növedékszegény állományok korábban, kitarthatóan növekedők ellenben későbbben kerüljenek fejsze alá. Ezek kiválogatása a mindenkori revíziók dolga. Ugy véljük tehát, hogy az R. ajánlotta 100 éves forduló mellett is, amelyet fenyveseinkre s bükköseinkre nézve a tárgyalta feltételek teljesülése után nagy átlagban bátran elfogadhatunk, mindenkori lesznek állományaink, amelyek helyes vágatási kora egyik irányban 70—80 évre száll alá, illetőleg 110—120 évre emelkedik.

Ha azonban vágásfordulóink szőnyegre kerültek, akkor ne térjünk ki azoknak a szálerdeinknek tárgyalása elől sem, amelyeket a tölgyfélék alkotnak, vagy amelyekben vezető szerepet játszanak. Egészen ellentétes kívánságokhoz jutunk a tölgyesekre vonatkozólag, mint a fenyőféléknél. Mig ezeknél a vágásfordulóknak okkal-móddal való leszállítása komoly megfontolás tárgya lehet, addig a tölgyesekben inkább azok felemeléséről lehet szó. Nem tartjuk emellett különösebben az állam erdeit szem előtt, hanem általánosságban szólunk.

Csodálatos fonáksága erdőgazdaságunknak, hogy mig fenyveseink fordulója 80—120 év között mozog, tölgyeszálerdeinkben 60 éves fordulót is találunk, a 80—100 éves pedig éppenséggel nem ritka. Ellenben 120 éves forduló már a ritkább jelenségek közé tartozik.

Nem számítjuk ide a csertölgyet s azokat a sarjról eredt tölgyeseket, amelyekben a gyenge növekvés következtében rövidebb *átmeneti* forduló megállapítása indokolt. A magról kelt vagy fiatal tuskókról nevelt, a maga termőhelyén álló, tehát jól növekvő tölgyszálerdőben a 80—100 éves forduló tulalacsony s többnyire az erdők haszonélvezőinek kapzsiságára vezethető vissza, akik az erdőtörvény életbelépte után még szép számban lévő koros tölgyesek mielőbbi felemésztésére törekedtek azáltal, hogy a vágásfordulót alacsonyra szabták. Ha növendékszegény állományokról volt szó, bizonyára nem eshetett a gyorsabb kihasználás kifogás alá, ennek utja és módja azonban nem az alacsony vágásforduló, amelynek révén csakhamar a még jól növekvő idősebb, s most már sok helyen az alig középkorú erdők kerülnek fejsze alá.

A tölgy növekedése kitartóbb, mint a fenyőféléké, vastagabb választékai, amelyek csak hosszabb élettartam mellett nyerhetők, lényegesen magasabb egységárat érnek el, mint a vékonyabbak. Ez a két körülmény a vágásforduló kitolását pénzügyileg kívánatosná, sőt szükségessé teszi s úgy magán, mint nemzetgazdasági szempontból valóságos véték a fiatal tölgyerdők lekaszabolása, különösen akkor, ha meggondoljuk, hogy a tölgy egységárai évről-évre emelkednek, a tölgyesek kiterjedése pedig világszerte fogy.

Az alacsony vágásfordulónak azonban a felujítás tekintetében is nagy a hátránya. A 60—80 éves tölgytuskók ugyanis oly nagy mértékben sarjadzanak, hogy az új állományt magról kelt csemetékből nevelni a lehető legnagyobb akadályokba ütközik. Sarjadzik a 120—140 éves tuskó is, de már jóval kisebb erővel. Ime tehát ezen a téren is másként viselkedik a tölgy, mint a fenyő. Utóbbira nézve R. helyesen fejtegeti, hogy a nagyon magas vágatási kor a természetes felujulásnak nem kedvez. A tölgnél — helyes gazdálkodást tételezve fel — ez az aggály nem merül fel, ellenben az alacsony fordulónál lép fel a buja sarjadzás, mint a magról való akár természetes, akár mesterséges felujítás akadálya.

Teljesen tisztában vagyunk azzal, hogy a magasabb fordulókra való visszatérés ott, ahol ma 60—80 éves fát vágnak, igen bajos. Mégis a magyar tölgygazdaság elengedhetlen követelményének tartjuk, hogy ott, ahol egyszerre a helyes utra térni nem lehet, az

éretlen állományok kihasználását revízióról revízióra oly mértékben megszorítsuk, hogy a vágásforduló fokozatosan a 120 évet elérje, amely korban, helyes áterdőlési és gyéritési eljárás mellett, a sík- és dombvidéki tölgyesek már erősebb választékokat is szolgáltatnak. A hegyvidék kocsántalan tölgyesei még ebben a korban sem érték el fejlődésük teljességét. A 120 éves kort tehát a tölgy-szálerdők fordulójának alsó határaként tekinthetjük. Teljesen kihasználni a jó termőhelyen álló tölgyesek növekvési energiáját és minőségi növedékét csak 150—160 éves forduló mellett lehet, amikor már a kétkoru szálerdőalak alkalmazása is szóba jöhet.

Annak bizonyítására, hogy ezen, nálunk szokatlan számokkal nem képviselünk valamelyes egyoldalú elméleti nézetet, felemlítjük, hogy a bajor Spessart híres tölgyeinek fordulója 300 év. (B.)

A vizkutató varázsvesszőről.

Irta: *Biró János* m. kir. főerdőtanácsos, legelőügyi szaktisztviselő.

A *varázsvesszővel* való vizkeresésről eddigelé csak hallomás után birtam tudomással és bizony mint sokan mások, én is csak mosolyogtam a dolgon. A tapasztaltak után azonban a mosoly elült ajkamon és most néma bámulója vagyok ennek a titokzatos, eddigelé megfejtetlen természeti jelenségnek. Mint-hogy pedig az, amit láttam, messze felülmulja azokat, amiket erről a dologról a *Természettudományi Közlöny* 1911-ik évfolyamának 22-ik számában Bogdánfy Ödönnek *A forráskutató varázsvessző*-ről szóló cikkében, továbbá a *Jahrbuch der deutschen Landwirtschafts-Gesellschaft* 1913. évi 28-ik kötetében a *Kritische Beurteilung der Arbeiten mit der Wünschelrute zum Auffinden von Wasseradern* című vitaelőadásban olvastam, és mert szerény véleményem szerint a látottak méltán kelthetik fel az arra hivatott természettudósok figyelmét: a tudományos vizsgálat érdekében, de a dolog gyakorlati haszna tekintetéből is, nem mulaszthatom el tapasztalataim rövid leírását.

Közleményemnek nemcsak azért kérek az *Erdészeti Lapok*-ban helyet, mert a t. szaktársak nagy része legelőgazdasággal is

foglalkozik és közelebbről Németországban is gazdasági lapokban tárgyalták ezt a dolgot, hanem azért is, mert a vizkeresés legújabb és ezidőszerint bizonyára legalkalmasabb médiuma erdész-asszony: *Marosi* Antal püspöki főerdőmérnök *felesége*.

Ugy történt a dolog, hogy 1912. év őszén a biharvármegyei Tenkegörbed községbe kellett legelőjavítási ügyben kiszállanom. Előző nap este tehát felkerestem az imént nevezett és a szomszédos Tenke községben lakó iskolatársam vendégszerető házát. A kedves családi körben eltöltött vacsora közben Tóni barátom, aki, mint jó házigazda, rendesen bort szokott vendégének tölteni, egyszerre csak felveszi a vizeskancsót és színültig megtölti az előttem álló poharat, kérdő tekintetemre pedig azt mondja: „kóstold csak meg ezt a mi keresett vizünket is“. Hát miféle keresett víz ez? Röviden elmondja, hogy a püspöki uradalom Tenkén építkezni akarván, május hóban *Mayer M.* nevű kutmestert hozatta el *Kiel*-ből, hogy varázsvesszőjével előbb víz után kutasson. A Marosiékhoz beszállásolt német az építési hely egyik pontján jelzett is vizet és az artézi furás igazolta megállapítását, de mivel a kellő mélységen tul is furtak, a víz ismét eltűnt.

A jó alkalmat felhasználandó *Marosi* arra kérte a kutmestert, vizsgálná meg az ő udvarát is, mert szintén kutat akarna ásatni. A vizkeresés a *Marosi*-család élénk érdeklődése mellett történt meg és nem csekély volt a meglepetés, amikor a varázsvesszővel ide-oda járkáló kutmester végre megállapította a kut helyét, amely kiásatván, most bőven adja a megkóstolt jó vizet és egyuttal megmutatta annak a *vízérnek* az irányát is, amely a kut mélységében az udvaron és folytatólag a lakóház, még pedig éppen az ebédlő alatt vonul el. De nem kevésbé volt meglepve maga a kutmester is, amikor csupa kíváncsiságból *Marosiné* vette kezébe a varázsvesszőt és az a megjelölt pont felett nála még jobban forgott, mint a kutmester kezében, aki előbb meghökölt a dolgon, de mert olyan vesszőt bárki és készíthet magának, elutazása előtt egyet *Marosiné*nak ajándékozott. Én pedig valósággal elámultam, amikor a *Marosiné* ezt a varázsvesszőt elővette és én azt ott az ebédlőben, a teljesen mozdulatlanul tartott két kezében saját tengelye körül vigan forogni láttam.

A szóban forgó *varázsvessző*, — miként az a *Marosiné*t és férjét ábrázoló fényképeken is jól látszik —, *kétágu villa*, amely 3 mm

vastag ezüstözött drótból, illetve alpakka-sodronyból készült. Ágai 27 cm hosszúak és hogy használat közben kellően szét-

1. kép. Marosi Antal püsp. főerdőmérnök és neje a vizkutató vesszőkkel.

terpeszkedjenek, a sodrony a villa csucsában rugó formájára van karikásan meghajlítva; és viszont, hogy használaton kívül a villa ágait egymásba lehessen akasztani, azok egyike alul horgosan van meggörbitve. A varázsvessző különben úgy néz ki, mint a nők által használt biztosító tű. A sodrony vastagsága és a szárok hossza mellékes és úgy látszik, az anyag sem nagyon fontos. Az általam 2 mm-es vörösréz-sodronyból készített villa Marosiné kezében éppen olyan jól forgott, mint az alpakka-drótból készült, sőt a vizkereséshez a frissen vágott villás füzfa-, vagy mogyorófavessző is alkalmas, amilyeneket a fényképen Marosi tart kezében.

Használat előtt Marosiné a sodronyvilla szétterpeszkedő ágát, kényelmesebb tartás végett és azért, hogy a villa tengelye körül könnyebben foroghasson — a fényképen is láthatólag — kissé kifelé görbiti és aztán a villa ágait, középső- és gyűrűsujja között úgy veszi kézbe, ahogyan a tollszárat szokás tartani, majd ökölbe fogja kezét és aképen fordítja fölfelé, hogy hüvelykujja kifelé álljon, miközben a villa vízszintes és egyuttal *labilis* helyzetbe kerül. Ez az előírást tartás azonban nála nem fontos dolog valamint az sem — amire a kutmester sulyt helyezett —, hogy a villának a kézről néhány cm-nyire kiálló végei a hüvelyk- és a mutatóujj közötti vágásban a kézhez jól odaszoruljanak, mert nála a villa akkor is forog, ha azt kézbe sem veszi, hanem annak csak szétterpeszkedő ágait szorítja végükön a függőlegesen tartott két tenyér közé.

A látottak után tehát másnap reggel jókedvvel mentem át Tenkegörbed községbe és amikor a mintegy 800 kat. hold. terjedelmű közös legelő bejárása közben szóbakerült a vízhiány kérdése és avégből esetleg szakember kiküldetése, a községi jegyzőnek azt mondtam, hogy előbb tegyünk kísérletet a Marosiné tudományával és azt próbára teendő, személyesen kérje fel a nevezett urnőt, hogy sziveskedjék még az ősz folyamán a legelőre kiszállani, engem pedig annak idején értesítsen a vizkeresés eredményéről.

Tenkére visszaérkezve, vonatindulás előtt már csak annyi időm volt, hogy elbucsuzzam és a görbedi legelőn való vizkeresésre Marosinét magam is felkérjem.

Telt, mult az idő és amig egyfelől kíváncsian vártam a tenkegörbedi jegyző értesítését, másfelől a varázsvesszőről meg-

jelent közlemények után kutattam és nagy érdeklődéssel olvastam a fent megjelölt folyóiratokban a vizkutató varázsszesszővel foglalkozó cikkeket.

Mivel Marosinének a vizkeresés körül tapasztalt és az alábbiakban, bár csak laikusán ismertetett képességeit, csakis úgy lehet kellően méltányolni, ha a kérdés állása felől legalább is általánosságban tájékozva vagyunk, a t. szaktársak figyelmét különösen is felhívom *Bogdánfy* Ödön már megemlített közleményére, amely általános tájékozást nyújt az ügy multjáról.

A fentebb szintén említett német nyelvű közlemény az ügy állásának és különösen az újabb kutatások eredményének igen széles alapon való ismertetése mellett, a vizkeresés ezen módjának főleg kritikai méltatásával és tudományos értékének megállapításával foglalkozik, s illetve azt a *vitaelőadást* ismerteti, amelyet a *német-országi gazdasági egyesület* 1913. évi február hó 19-iki ülésében három előadó és azok között két neves szaktudós előadása nyomán rendezett. A közlemény azonban, bár rendkívül érdekes és tanulságos, olyan hosszú, hogy e helyen még kivonatban sem közölhető. Hogy a kérdéssel azonban már hivatott szaktudósok is foglalkoznak, az mindenesetre annak komolysága mellett szól, de ezidő szerint tudományos szempontból a németek sem tulajdonítanak különös fontosságot a dolognak, szerény és laikus véleményem szerint azért, mert a felemlített számtalan eset és példa egyikében sem nyilatkozott meg az a bizonyos, *titokzatos természeti erő* olyan módon és mértékben, hogy arra a szédelgés és szemfényvesztés bélyegét némileg rá ne lehetne sütni, ami azonban a Marosiné kísérleteinél teljesen ki van zárva.

Azt hiszem, a t. szaktársak már most éppen olyan érdeklődéssel fogják az alábbiakat olvasni, mint amilyen türelmetlenül vártam ezen szakközlemények ismerete után a tenkegörbedi jegyző értesítését a vizkeresés eredményéről.

Az 1913. év tavaszán végre megkaptam a jegyző levelét, amelyben arról értesít, hogy Marosiné még a tél beállta előtt nemcsak a tenkegörbedi közös legelőt, hanem a nyomásos határnak vízszegény részét is bejárta, ahol szintén nagy szükség volt kutra. A vizkeresés eredményeként a legelőn három olyan helyet jelölt meg, ahol kutásással vizet lehet találni, a nyomásos határon pedig egyet-

És mivel a közbirtokosság a legelőn kívül eső területen létesítendő csordaitató berendezéséhez állami támogatásra amugy sem számíthat, ezen a helyen a kutat már ki is ásatta és bő és jó forrásvizet talált.

Azon a vidéken másféle dolgom is lévén, örömmel utaztam le Tenkére és mivel Marosi barátom úgy intézkedett, hogy feleségével együtt csak ebéd után fogunk Tenkegörbedre átmenni, délig pedig még két órai időnk volt, lakása udvarán *ama bizonyos* kut körül kísérlতেztünk az alpakka- és a vörösréz-sodronyból készült, ugyszintén az udvaron frissen vágott fűzfa- és mogyorófa varázsvesszőkkel.

Egyebek között szó lévén arról is, hogy a varázsvesszővel csak *folyóvizet* lehet felkutatni, azt a kérdést intéztem Marosinéhoz, vajjon egy folyó feletti hidon a varázsvessző forogna-e? Mire Tóni barátom azt mondta, erről könnyen meggyőződhetünk, mert a Feketekörös nincsen messze, és rögtön be is fogatott. A Feketekörös hidja előtt mintegy 100 lépésnyire a kocsiról leszállottunk, Marosiné kezébe vette az alpakka-varázsvesszőt és az uton a hid felé haladva, a villa egy bizonyos ponton a saját tengelye körül kezdett forogni és onnan kezdve tovább forgott meglehetősen egyenletes, de a folyó sodra felé mégis némileg gyorsuló módon a hidig, azon végig és túl rajta egy bizonyos pontig, ahol a forgás majdnem hirtelenül megszűnt, illetve visszafordulva (feljegyzésem szerint) azonnal ismét sebesen megindult.

A forgás kezdő- és végpontját az uton, a folyó sodrát pedig a hidon megjelölve, a következő távolságokat állapítottam meg: a folyó jobb partján levő kezdőponttól a hid elejéig 40 lépés, onnan a folyó sodráig 11 lépés, a hid tulsó végéig 40 lépés és onnan addig a pontig, ahol a forgás megszűnt, még 14 lépés volt a távolság; tehát a forgás kezdőpontja a folyó sodrától 51, végpontja pedig 54 lépésnyire volt. Mivel nagyokat léptem, ugyanannyi méternek vehetjük a távolságot.

A kísérlet, az egymástól 105 lépésnyire eső kezdő- és végpont között a vörösrézvillával éppen úgy sikerült, mint az alpakka-villával és mondhatni a fűzfa- és mogyorófavesszővel hasonlóképen. A perczenkénti forgások számát egyébként nem olvastam meg.

Délután aztán átmentünk Tenkegörbed községbe és az előljáróság néhány tagjával megszaporodva, először is a nyomásos

határon már kiásott *szőkemocsári* kutat kerestük fel. Ezt a kutat a Marosiné által megállapított ponton ásták ki, mélysége 12·25 *m* és 2·50 *m* mély víz van benne; 1 *m* átmérőjű betonhengerekkel van kibélelve és Rapid vizemelő szerkezettel van felszerelve. A községi előjárók állítása szerint a vizemelő szerkezet elhelyezése után két ember egy egész napon át huzta a vizet anélkül, hogy lényegesen megapadt volna, mert véleményük szerint a kut *vízéren* van és amilyen mértékben huzzák ki belőle a vizet, olyan mértékben folyik utána a kutba. A kuton át, szemérték szerint két merőleges vonalat (tengelypárt) fektetvén, megállapítottam, hogy a varázsvessző azok irányában a kuttól jobbra-balra számítva, 20 lépés távolságig forog. Más sugarak irányában nem tettem próbát, mert felhőszakadásszerű zápor elzavart bennünket.

A közös legelőn Marosiné három olyan pontot jelölt meg, ahol a varázsvessző szerint kutással vizet lehet találni, a szakadó eső miatt azonban csak kettőt tekintettünk meg. A *Zsombokos* nevű helyen czövekkel megjelölt ponton keresztül két egymásra merőleges vonalat fektetve, a varázsvessző azok irányában a czövektől kezdve jobbra-balra 19 lépés távolságig forgott, tehát a két tengely hossza itt is egyenlő volt. A *Szárazmenti* nevű helyen ugyancsak czövekkel megjelölt ponton átfektetett két merőleges tengely hosszát azonban lényegesen különbözőnek találtam, mert amíg a varázsvessző az egyik tengely irányában a czövektől jobbra 42 és attól balra 43 lépés távolságig, addig a másik tengely irányában a csövektől jobbra csak 14, balra pedig 15 lépés távolságig forgott.

Az illető pontokat Marosiné úgy állapítja meg, hogy azt a területet, ahol a kutra szükség van, a varázsvesszővel ide-oda járva alaposan megvizsgálja és azt a pontot, ahol a villa forogni kezd, ideiglenesen megjelöli. Aztán abból, mint középpontból kiindulva, megkeresi azt az irányt, amelyben a varázsvessző forgása folytatódik és ezen irányban addig halad, amíg a forgás megszűnik. A kezdő: és végpontot összekötő vonal felében van a földalatti *vizér* egyik pontja, amelynek aztán hasonlóképen még több pontja és azok összekötése által iránya is meghatározható. A kutat a vizér bármelyik földfeletti pontján lehet megásni. Előbb azonban ezen a ponton több, de legalább még két egymásra merőleges vonalat

fektet keresztül, azután mindegyik vonal irányában a meglevő középponttól jobbra és balra megállapítja, hogy a varázsvessző forgása meddig terjed és az így nyert szélső pontok közötti távolság elfelezése által helyesbíti, illetőleg ellenőrzi az első ízben nyert középpontot.

Hogy az *élőviz* a föld alatt milyen mélyen van, azt Marosiné

2. kép. A súlylyal megterhelt kutatóvessző.

nem tudja, de nem is próbálta meghatározni, én pedig nem tudok hozzászólni ahhoz, hogy ámbár a varázsvessző a vizér egész hosszában reagál, miért eredményeztek mégis a fentebbi kísérletek, mind a két irányban, határolt forgási távolságokat és miért mutatott a tengelypár az első két esetben látszólag kört, a harmadikban pedig kerüléket?

A kedvezőtlen időjárás miatt kellően ki nem használt kirándulásról visszatérve, Marosiék *ebédlőjében* folytattuk a laikus kísérletezést, ahol a varázsvessző, miként fentebb már említettem, szintén pompásan forgott Marosiné kezében, az én fejemben pedig az arról

olvasottak kavarohtak zavaros össze-visszaságban. A legcsodálatosabb dolgokat azonban csak ezután láttam.

Marosiné ugyanis az erős alpakka-sodronyból készült és eléggé mereven szétálló villát, úgy illesztve a függélyesen tartott *két tenyere közé*, hogy annak ágai csak végpontjukon érintkeztek tenyerével és ime a csucsával eképen lefelé csüngő, tehát nem labilis helyzet-

ben tartott villa is rögtön tengelye körül forgott. Vajjon mitől? bizonyára nem a kézizmok rángatózásától, hiszen meg sem fogta a villát! Majd a fennebb leírt *rendes fogással* véve kézbe a villát, azt kérdeztem: hát tulajdonképen mekkora erővel forog ez a villa? mire Marosi barátom egyszerűen azt válaszolta: akkorával, hogy *meg sem tudod állítani!* Mire megfogtam a tengelye körül forgó villa két ágának a Marosiné két kezéből kiálló végét és ámbár teljes erőmből szoritottam azokat, és jóllehet a villa *kampós végén* a szorítással nagy erőt lehetett kifejtetni, még sem birtam azt forgásában megállítani. Ezt a kísérletet a *fűzfavesszővillával* megismételve, az érdes és ragadós héju vesszőt igaz, olyan erősen tudtam megszorítani, hogy a villa két vége nem forgott, de tovább forgott a villa többi része, még pedig olyan erővel, hogy ágai egészen összezsavarodtak. Ez a dolog nem szédelgés, sem képzelet szüleménye, hanem való tény, de ha nem velem történik meg, aligha hiszem el, a következőket pedig még kevésbbé!

Ugyanis mivel Marosi barátomnak ezen erőmeghatározási módja nagyon hiányos, más alkalmasabb eljárás után kutattam és *félkilogrammos súlyt* kötöttem a Marosiné által kézben tartott alpakka villa csucsára és íme, a villa a súlylyal együtt, minden nehézség nélkül tovább forgott, sőt a titokzatos erő az *egykilogrammos súlyt* is felemelte és az emelés közben legmagasabb pontját elérve, a tulsó oldalon a már lefelé tartó villával együtt lezuhant, de a legmélyebb pontból ismét emelkedni kezdett. Szóval a villa ezzel a súlylyal is forgott. Történt pedig ez 1913. évi június hó 27-én délután 6 óra körül.

Nagyobb súlylyal már nem kísérleteztünk, de nem is lehetett volna, mert amint a titokzatos természeti erő a 27 cm hosszú villa csucsában lógó s illetve a mozdulatlanul tartott kézről legalább is 15—17 cm-nyire szabadon kiálló *emeltyűn* csüngő súlyt forgás közben, vízszintes helyzetig *felemelte*, a különben eléggé merev 3 mm-es alpakka-sodrony a súly alatt már igen meghajlott és annyira sértette Marosiné kezét, hogy alig bírta a villát tartani.

A fényképen a sodrony meghajlása azért nem jelentékeny, mert ott Marosiné a villát két kisujjával alátámasztotta, hogy annak forgó mozgását a fényképen szemléltetővé tegye. Kár, hogy a felvétel valahol a szabadban *indifferens helyen* és nem az ebédlőben történt

a villa forgása közben, mert úgy a kép — amelyet utólag kaptam kézhez — sokkal érdekesebb volna. Különben a súlyt is egészen a villa csucsához kellett volna kötni.

Ezek után, jóllehet ebben a dologban *laikus vagyok*, azon szerény véleményemnek adok kifejezést, hogy Marosiné kísérleteit nem lehet a fennebb megjelölt közleményekben hivatolt számtalan esettel és példával egy sorba állítani, mert amíg azokban, általában a *labilis helyzetben* erőltetve tartott varázsvesszőnek, illetve villának csak megmozdulásáról, elmozdulásáról, fel- vagy lebillenéséről és csak kivételesen tengelye körül való fordulásáról, esetleg ezen mozgásnak csak érzéséről van szó és ennélfogva a vitatott természeti erőnek bizonyos körülmények közötti tényleges megnyilvánulását a szédelgéstől és a szemfényvesztéstől megkülönböztetni bajos: addig *Marosiné esetében* ennek a titokzatos természeti erőnek olyan módon és mértékben való megnyilvánulásával állunk szemben, amely a szédelgést és a szemfényvesztést a ritka természeti adománnyal felruházott urnő tiszteletreméltó és minden kétségen felülálló egyéniségétől el is tekintve, *teljesen kizárja*, mert a fennebb előadottak, amelyek valódiságáért helyt állok, nemcsak egyszer megtörtént, hanem bármikor *megismételhető* dolgok.

Marosiné komoly és a fényképről is láthatólag ép, egészséges urnő, aki sohasem volt ideges vagy hiszteriás. A kísérletezés közben valamelyes zsibbadást érez ugyan karjában és kezében, de izomrángást nem. Három gyermeke közül Ilonka nevű leánya is valamennyire hajlamos a vzkutatásra; Marosiné öt testvére közül azonban az egyik asszony (Horváth Gézáne Aradon) állítólag majdnem olyan jó médium, mint ő maga.

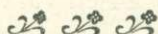
A magyar természettudósok iránti hazafias kötelességemnek tartottam a tapasztaltaknak magyar folyóiratban való közreadását és igaz örömömre szolgálna, ha ezt a dolgot, amely iránt — a német nyelvű közleményből következtetve — különösen *Németországban* érdeklődnek igen széles körben, arra hivatott tudósaink kézbe vennék és kutatásaikkal sikerülne a tudománynak ezt a még *teljesen sötét* zugát minél fényesebben megvilágítani. Miért is arra kérem az *Erdészeti Lapok* t. szerkesztőségét, hogy szíveskedjék b. lapjának ezen füzetét az illetékes helyekre is eljuttatni.

A dolognak igen fontos *gyakorlati* részét illetőleg pedig

arra kérem az iránta érdeklődő t. szaktársakat, sziveskedjenek lehetőleg 2—3 mm-es vörösréz-sodronyból vizkutató villát készíteni és azzal, miként csekélységem, szintén kísérletezni. Nekem is van egy ilyen villám, amelyet kiszállásaim alkalmával magammal viszek. Forrás közelében, kut mellett, vízvezeték felett, szóval ahol földalatti *élővíz* van, a villát a velem járó egyéneknek adom kézbe és figyelem, nem reagál-e? Eddigelé még nem találtam alkalmas médiumot, de a t. szaktársak egyike-másika talán nálamnál szerencsésebb.

A vizkeresésnek ez a módja Németországban már nagyon el van terjedve, a *vizhiány* pedig nálunk is több vidéken már igen *érezhetővé válik*, ami különösen a *legelőn* nagy baj.

Akinek pedig sikerül médiumot találni, sziveskedjék engem értesíteni, mert azt ezen a téren esetleg én is tudnám alkalmazni, illetve esetről-esetre jó hasznát vehetném.

EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK.

Jegyzőkönyv

az Országos Erdészeti Egyesület igazgató-választmányának Budapesten
1915. évi június hó 26-án tartott rendes üléséről.

Jelen voltak: Bedő Albert dr. I. alelnök, Arató Gyula, Bittner Gusztáv, Csupor István, Gaul Károly, Gesztes Lajos, Kaán Károly, Nagy Károly, Péch Kálmán, Schmidt Ferencz, Schmidt Károly, Szabó József, Tomcsányi Gyula vál. tagok, Balogh Ernő számadásvizsgáló bizottsági tag és az egyesület tisztikara.

Távolmaradásukat kimentették: Tallián Béla br. elnök, Horváth Sándor II. alelnök, Almásy Andor, Hoffmann Antal, Hubay Zsigmond, Jákoí Géza, Kiss Ferencz, nemeskéri Kiss Pál, Kócsy János, Téglás Károly, Török Sándor és Vadas Jenő igazg.-választmányi tagok.

I. Bedő Albert dr. I. alelnök az ülést megnyitva, a jegyzőkönyv hitelesítésére Nagy Károly és Tomcsányi Gyula vál. tagokat kéri fel és mély fájdalommal jelenti, hogy a legutóbbi választmányi ülés óta szerzett értesülés szerint *Böhm* István, Bánffy-ura-

dalmi segéderdőmérnök, egyesületi rendes tag hunyt el a harczmezőn.

Az igazgató-választmány hazafias hálával és kegyelettel örökíti meg az elhunyt tagtárs emlékét az ülés jegyzőkönyvében.

II. A pénztár állásáról a titkár a következő jelentést terjeszti elő:
A bevétel 1915. évi január hó 1-től a mai napig 50072 K 09 f
A kiadás ugyanazon idő alatt --- --- --- --- --- 30956 K 03 f

Rendkívüli bevétel az utolsó választmányi ülés óta nem volt.

Jelenti továbbá a titkár, hogy legutóbbi választmányi ülés határozata értelmében az egyesület alapítványainál rendelkezésre álló készpénzösszegekből s részben az év végével a tőkéhez csatolandó kamatok előlegezése mellett 10.000 K n. é. 6%-os zárolt hadikölcsönkötvény vásároltatott s az ideiglenes elismervények a földhitelintézetnél levő egyesületi letéthez csatoltattak.

Végül ide tartozóan jelenti a titkár, hogy a számadásvizsgáló bizottság a f. évi június hó 24-én váratlanul rovancsolta az egyesületi pénztárt s azt teljesen rendben találta.

III. A közgyűlés összehívása iránti határozathozatalt az igazgató-választmány az ősz folyamán tartandó ülésére tartja fenn.

IV. A néhai Szantner Gyula kápt. főerdész hagyatékából az egyesület kezelése alá rendelt alapítványra vonatkozólag az elnökség által felkért bizottság a következő alapítólevél-tervezetet mutatja be:

Alapítólevél.

Az Országos Erdészeti Egyesület elvállalja a néhai Szantner Gyula nyugalmazott főerdész, kiskomáromi lakos által kezelése alá rendelt segélyalapítvány kezelését, az ezzel járó jogok gyakorlását és köteleességek teljesítését az alábbiak értelmében:

1. Néhai Szantner Gyula, az esztergomi káptalan nyugalmazott főerdésze, kiskomáromi lakos 1913. évi márczius hó 31-én tett szóbeli végrendeletében 10.000 (tízezer) K-t hagyományozott alapítványul „*az Országos Erdészeti Egyesület kezelése alá azzal, hogy annak kamataiban elsősorban az esztergomi káptalanbeli erdőtisztek gyermekei részesítenek*“.

A hagyatéki tárgyalás során a végrendeletben figyelmen kívül maradt vészerinti rokonok kielégítése végett a hagyatékban érdekelt felek között Plihal Viktor dr. nagykanizsai kir. közjegyző előtt 1915. évi január hó 26-ik napján oly egyezség jött létre, melylyel ennek az Országos Erdészeti Egyesület kezelése alá rendelt végrendeleti hagyománynak összege 7500 (hétézeröttszáz) K-ra szállt alá, mihez azonban ezen összegnek 1915. évi január hó 26-ától a hagyomány kifizetéséig járó 5%, azaz öt száztóli kamatai járulnak.

Ezt az egyezséget a nagykanizsai kir. járásbiróság 1913. ö. 195/37. számú végzésével jóváhagyta.

2. Az alapítvány czíme „*Szantner-Gyula-segélyalapítvány*“ Az alapítvány tőkéje, mely önkéntes adományokból, esetleges hagyományokból vagy nyereseményekből és a kamatoknak a 6. pont szerint fenmaradó feleslegéből növeltetik, az Országos Erdészeti Egyesület által a bevételek és a kiadások tételenkénti kitüntetésével számadásszerűen nyilvántartandó.

3. Az alapítvány kamataiból évenként két vagy több, egyenként legalább 150 K-t kitevő segély adatik ki, amelyben elsősorban az esztergomi káptalan szolgálatban álló vagy nyugdíjazott erdőtisztjeinek erkölcsi tekintetben kifogás alá nem eső gyermekei részesülhetnek tanulmányaik ideje alatt. Ellátatlan leánygyermek különös reászorultság esetén tanulmányaik befejezte után is részesülhetnek segélyben, fiugyermekek ellenben csak akkor, ha valamely testi vagy szellemi fogyatékoság miatt keresetképtelenek. Testi vagy szellemi fogyatékoság miatt keresetképtelen fiu- és leánygyermek akkor is részesíthetők segélyben, ha tanulmányokat nem végezhetnek. A segélyek odaitélésénél a folyamodók, illetőleg szüleik (gyámjaik) rászorultsága mellett a tanulmányi előmenetel is figyelembe veendő.

Amennyiben a segélyek vagy azok egyike a fenti feltételeknek megfelelő folyamodó hiányában nem volna az esztergomi káptalan erdőtisztje gyermekének kiadható, az Országos Erdészeti Egyesület jogosult a segélyt vagy a segélyeket — egyébként ugyanolyan feltételek mellett — oly más erdőtiszt gyermekének kiadni, aki tagjai közé tartozik vagy életében azok közé tartozott és tagsági kötelezettségének eleget tett.

Az adott segélyek mindig egyszer s mindenkorra, vagyis csupán az illető évre szólnak s elnyerésük sem előnyt, sem jogot nem ad a következő évben kiosztandó segélyekben való részesülésre.

4. A segélyeket az Országos Erdészeti Egyesület igazgató-választmánya minden év december havában osztja ki s evégből minden év október havában az egyesület közlönyéül szolgáló Erdészeti Lapokban, valamint a hivatalos lapban (Budapesti Közlöny) s esetleg más hirlapokban is nyilvánosan felhívást bocsát ki, hogy azok, akik segélyezésre igényt tarthatnak, okmányokkal igazolt kérelmüket, melyben a vagyoni viszonyok és a segélyreszorultság indokai, valamint a tanulmányi előmenetel is kimutatandók, az egyesület titkári hivatalához beküldjék.

5. Ha valamely évben nem lenne annyi segélyre szorult s arra méltónak is tartható folyamodó, hogy valamennyi segély kiosztható lenne, akkor a fenmaradó segélyösszeg a következő évben vagy években kiosztható segélyekkel együtt akkor fordítatik a kitűzött segélyezési célokra, midőn arra érdemes segélyezendők jelentkeznek.

6. Az alapítvány kamatainak az a töredéke, amely a segélyeken felül fenmarad, mindaddig az alapítvány tőkéjéhez csatolatik, amíg az ilyképen meg-növekedő kamatjövedelem lehetővé nem teszi, hogy egyik vagy valamennyi segély összege 50—50 (ötven-ötven) K-val emelkedik.

Amidőn azonban ekként a segélyek mindegyike elérte a 250 (kettőszáz-ötven) K-t, a kamatfelesleg, mihelyt a tőke növekedése következtében a 150

(egyszázötven) K-t újból elérte, új segély adományozására fordítandó és így folytatólag.

7. Az alap vagyonát az Országos Erdészeti Egyesület magyar földhitelintézeti záloglevelekbe vagy magyar állampapírokba fekteti, az esetleges készpénzmaradványt pedig valamelyik budapesti takarékpénztárnál (banknál) helyezi el betétként. Az alapítványt tulajdonát képező értékpapírok megőrzés végett a Magyar Földhitelintézetnek adatnak át.

Az Országos Erdészeti Egyesület a fentiek értelmében kezelendő alapítványra nézve a vagyoni felelősséget elvállalja, anélkül azonban, hogy az alapítvány tulajdonát képező értékpapírok árfolyamkülönbözetéből előálló esetleges értékcsökkenést az alapítványnak megtéríteni tartoznék.

9. A kormányt megillető főfelügyeleti jog gyakorolhatása végett az Országos Erdészeti Egyesület az alapítvány jövedelmének mikénti felhasználását megismertető számadási kivonatot minden év végével a közalapítványi kir. ügyigazgatósághoz beterjeszteni tartozik.

10. Az alapítvány peres vagy perenkívüli jogügyekben a kezelő Országos Erdészeti Egyesület képviseli, mely azonban fentartja magának azt a jogot, hogy a képviseletet bármikor a közalapítványi kir. ügyigazgatóságra ruházhassa át.

11. Jelen alapítólevél két példányban állíttatott ki s ezek egyikét a közalapítványi kir. ügyigazgatóság, másikat az Országos Erdészeti Egyesület vette őrizetbe.

Fennjavasolt szöveghez hozzájárulunk.

Budapest, 1915. évi június hó 23-án.

Pécs Kálmán s. k.

Horváth Sándor s. k.

Arató Gyula s. k.

Az igazgató-választmány az alapítólevél-tervezetében foglalt elveket egyhangulag elfogadja és az elnökséget felhatalmazza, hogy az alapítólevelet a közalapítványi ügyigazgatóságnak bemutassa.

V. Néhai Hirsch István min. tanácsos, régi alapító és választmányi tag elhunyt első neje, szül. Kraft Anna végső akaratnyilvánításának megfelelően végrendeletében 20.000 K-t hagyományozott alapítványként az Országos Erdészeti Egyesület kezelése alá, mely összeg rendeltetésére nézve a végrendelet szószerint a következőket tartalmazza:

„Tétessék le ez az összeg, mint alapítványi összeg az Országos Erdészeti Egyesület kezéhez Budapesten és viselje az boldogult első nőm „Hirsch Istvánné született Kraft Anna” nevét. Rendelem pedig, hogy ezen örökalapítvány évi kamatai az alantabb megjelölt állásu egyéneknek, illetve özvegyeiknek egyenlő részekben kiszolgáltattassanak és pedig mindig csak (2) két egyén közt

egyenlő részekben felosztva és pedig a következő sorrendben ugyanis : Elsősorban szolgáltatassanak ki az alapítvány kamatai állami, közalapítványi erdőtiszteknek, másodsorban, amennyiben a fenti kategóriába tartozók nem jelentkeznének, más állami tisztviselőknek és ha ilyenek sem jelentkeznének, harmadsorban oly magánjellegű erdőtisztek özvegyeinek és ilyenek hiányában hajadon leányainak, akik az Országos Erdészeti Egyesület tagjai voltak. Az illetők azonban a kamatok élvezetében csak akkor részesíthetők, ha teljesen vagyontalanok és keresetképtelenek, vagy legalább is csak oly csekély nyugdíjat vagy kegydíjat élveznek, amelyek az Országos Erdészeti Egyesület felfogása szerint az életfentartásra nem elégségesek. Továbbá feltétlenül kikötöm azonban, hogy a részesülő pályázó róm. kath. hitfelekezetű legyen és rendelem, hogy valamennyi pályázó közül elsőbbségük legyen azoknak, akik a budapesti első vagy második kerületben születtek".

A végrendelet szövege többféle értelmezést enged meg, nevezetesen arra nézve, vajjon általában az özvegyek, illetve hajadon leányok-e az igényjogosultak, avagy az első és másodsorban említett esetekben maguk a tisztviselők? Ezeket a kérdéseket az alapítólevélben kell tisztázni.

Az alapítvány egyik segélye egyébiránt életfogytiglan az alapító özvegyét (második nejét) illeti. A hagyomány azonban nem áll készpénz alakjában rendelkezésre, hanem a II. ker. Donáti-utca 67. szám alatti ingatlan eladási árából egyenlitendő ki. Ez az ingatlan 109'7 □-ölnyi telekből és a rajta épült földszintes lakházból áll, amelynek nyers bérjövödelme az utóbbi években 2540 K, tiszta jövödelme pedig 1500 K volt. Néhány év előtt egy vevő az örökhagyónak ezért az ingatlanért 36.000 K-t ígért, a vásár azonban nem jött létre.

Ugyancsak ennek az ingatlannak eladási árából kell fedezni a Kraft-család három tagjának hagyományozott összesen 12.000 K-t. A vételárból netalán még ezen felül fenmaradó összeg az örökhagyó özvegyét illeti meg.

A végrendelet tehát abból a feltevésből indul ki, hogy a kérdéses ingatlan legalább 32.000 K-t ér.

A folyó évi júnus hó 24-én Rónay Károly dr. kir. közjegyző irodájában tartott hagyatéki tárgyaláson a tárgyalást vezető köz-

jegyzőhelyettes azt a javaslatot tette, hogy a ház eladására a békekötést követően fél évi határidő szabassék meg, mert a ház rögtöni értékesítése esetén megfelelő árat elérni előreláthatólag nem lehetne s úgy az alapítvány, mint özv. Hirsch Istvánné meg rövidülne.

Ezt a javaslatot azonban, amelyet úgy az egyesület ügyésze, mint az özvegy elfogadott, a Kraft család érdekelt tagjai, akiknek hagyatéka telekkönyvileg első helyen van biztosítva, s kedvezőtlen eladás esetén is hiánytalan kielégítésre számíthat, mereven elnezték s igényeiknek a ház eladásától független azonnali kielégítését kívánták, hivatkozva néhai Hirsch Istvánné szül. Kraft Anna végrendeletére is, amely ezt az álláspontjukat állítólag támogatja.

A kielégítéshez szükségelt összeg csak 10.500 K, amennyiben a Kraft család érdekelt tagjai néhai Hirsch Istvántól 1500 K előleget vettek fel. A szükségelt összeg felett azonban az özvegy nem rendelkezik, illetőleg ezt csak drága kölcsön útján szerezhetné meg, az egyesület képviselője pedig kellő felhatalmazás hiányában nem helyezhette kilátásba a hagyományosok kielégítését, melylyel a ház eladása alkalmasabb időpontra lenne halasztható.

A közjegyzőhelyettes erre f. évi július hó 1-ére folytatólagos tárgyalást tűzött ki, amely ha szintén eredménytelen marad, az ingatlan bírói árverés alá kerül. Ez a kényszereladás a mai viszonyok között előreláthatólag oda vezetne, hogy az eladási árból a hagyományosok kielégítése után az alapítvány teljes összege sem találna fedezetet s így az a közczél, amelyet az alapítvány szolgálni hivatott s ezzel együtt az örökhagyó özvegye is, lényegesen meg rövidülne.

Az egyesület, mint az alapítvány kezelője és közczélú érdekeinek képviselője előtt merül tehát fel az a kérdés, hogy módjában áll-e minden kockázat kizárásával az alapítvány károsodásának az által elejét venni, hogy a hagyományosokat 10.500 K előlegezésével kielégíti.

Az igazgató-választmány beható tárgyalás után az alapítványnak lehetőleg csorbitatlan megőrzése érdekében egyhangulag elfogadja az elnökségnek abbeli javaslatát, hogy a hagyományosok kielégítésére szükségelt 10.500 K-t az egyesület részben a folyó, részben a letéti számadás terhére megtérítendő előlegként a következő

feltételek között folyósíthatja: 1. ha néhai Hirsch István végrendeletét s nevezetesen annak az alapítványt érintő részét senki sem támadja meg; 2. ha az egyesület követelése a donátiutczai ingatlanra első helyen bekebelezetik; 3. ha a m. kir. közalapítványi ügyigazgatóság az alapítványra vonatkozó alapítólevelet előzetesen jóváhagyja, mert csak ennek megtörténtével határozhat az egyesület az alapítvány átvétele iránt véglegesen; 4. ha az egyesület a ház jövedelméből az előlegezett összeg után 5% kamatmegtérítésben részesül; 5. ha az egyesületnek jelen ügy lebonyolításából származó összes tényleges költségei a ház vételárából megtéríttetnek; 6. ha az özvegy beleegyezik, hogy a hagyaték tárgyát képező ingatlan csak a békekötés után, alkalmasnak látszó időpontban, adassék el és a hagyományosoknak már férje által előlegezett összeg (1500 K) csak a ház eladási árából téríttessék meg, hogy végül a ház eladási árának befolyásáig — a későbbi pontos leszámolás fentartásával — az alapítvány öt megillető kamata fejében egyelőre évi 200 K-ban részesüljön; 7. ha a Kraft családbeli hagyományosokat a 10.500 K után n. Hirsch István halála óta netalán megillető kamatok nem az egyesület által, hanem a ház jövedelméből fedeztetnek s végül 8. ha az ingatlan a „Hirsch Istvánné, szül. Kraft-Anna-alapítvány” nevére telekkönyveztetik és az egyesület kezelésébe megy át.*)

Az igazgató-választmány egyben elrendeli az alapítólevél tervezetének sürgős kiállítását.

VI. A háború folyamán rokkanttá lett erdészeti alkalmazottak érdekében az igazgató-választmány az ennek a kérdésnek tárgyalására kiküldött bizottság javaslata alapján a következő határozatot hozta:

1. Felhívást intéz az ország erdőbirtokosaihoz, kérve, hogy rokkanttá vált alkalmazottjaikat, ha könnyebb erdészeti foglalkozásra még alkalmasak, fogadják vissza szolgálatukba s lehetőleg helyezzenek el uradalmukon másutt vissza nem fogadott egy-két rokkantat is.

Felkéri továbbá az igazgató-választmány az erdőbirtokosokat, hogy az erdészet rokkantjainak jövőjét kedvezményes bérletek, ingyenes vagy csekély áru lakások nyújtásával, tűzifajárandóság, legeltetési jog engedélyezésével és ehhez hasonló kedvezményekkel is tegyék tűrhetőbbé.

*) Időközben az ügy akként alakult, hogy a hagyományosok kielégítése nem az egyesületet terheli. Szerk.

2. Elvállalja a szükséghez képest a rokkantak elhelyezésének közvetítését.

3. Az igazgató-választmány magáévá teszi és országosan szervezi Eranosz Antal János budapesti kir. erdőfelügyelőnek saját hivatali kerületében biztató sikerrel megindított azt a nemes czélú kezdeményezését, amelynek czélja az erdőbirtokosok és a favásárlók hozzájárulásai útján az erdészet köréből kikerülő munkaképtelen vagy nagy mértékben rokkant volt katonák segélyezésére alapot gyűjteni, amelynek egyéb jövedelmei pl. az ujévi és egyéb üdvözetek megváltásáért stb. remélhető összegek volnának. Mint-hogy pedig idővel, ha az alap jövedelme állandónak bizonyulna, a rokkantak száma pedig fokozatosan csökken, az alap más irányu érvényesítéséről is gondoskodni kell, ezt a másodsorban tekintetbe jövő rendeltetést az igazgató-választmány a nem állami erdészeti alkalmazottak gyermekei nevelésének támogatásában jelöli meg.

4. Az igazgató-választmány a rokkantügy tanulmányozására kiküldött bizottságot felkéri, hogy a kérdés fejleményeit továbbra is kísérje figyelemmel és a szükséghez képest tegyen javaslatokat.

VII. *Béky* Albert m. kir. főerdőmérnök „Az erdőnek magról való természetes felujítása“ című kéziratot küldött be bírálat és esetleges kiadás céljából. Az igazgató-választmány a mű bírálatára *Téglás Károly*, *Vadas Jenő* és *Kaán Károly* tagtársakat kéri fel.

VIII. Az egyesület pénztárosa még 1914. évi február hó 4-én állásának átszervezése iránt a következő beadványt intézte a választmányhoz, amely eddig a bekövetkezett háborus viszonyok miatt nem került tárgyalásra:

*Az Országos Erdészeti Egyesület nagytekintetű Igazgató Választmányának
Budapesten.*

25 évi egyesületi szolgálatomból 10 évet pénztárosi minőségben is betöltöttem.

Hogy utóbbi minőségemben teljes lelkiismerettel, pontosan megfelelhessenek, családtagjaim vagy idegen, megfizetett segélyerő igénybe vétele mellett, tulfeszített vasszorgalommal, minden szabad időmet reá szenteltem.

Elődeimmel együtt szintén arra a meggyőződésre jutottam, hogy a pénztárosra rótt munka elvégzésére fél napi idő csakugyan nem elégséges s annak nyugodt, pontos és lelkiismeretes teljesítése egész napi megbízható munkaerőt igényel.

Tiszteletteljesen kérem tehát a nagytekintetű Igazgató Választmányt, hogy az egyesületi pénztárosi állást 1915. évi január hó 1-ével megfelelő javadalalmazás mellett, egész napos állásra átszervezni méltóztassék, amely esetben annak el-látására a jelzett időponttól kezdve, továbbra is vállalkoznám.

Tiszteletteljesen kérem, hogy ez irányban lehetőleg folyó évi június hó végéig határozni méltóztassék.

Budapest, 1914. évi február hó 4-én.

Mély tisztelettel

Gaál Károly
egyesületi pénztáros.

Ezzel kapcsolatosan a pénztáros igényeit f. évi június hó 22-én kelt újabb beadványában a következőkben sorolja fel:

*Az Országos Erdészeti Egyesület nagytekintetű Igazgató Választmányának
Budapest.*

1914. évi február hó 4-án beadott tiszteletteljes kérelmem kiegészítésére az alábbiakban van szerencsém igényeimet felsorolni:

évi kezdőfizetés 4000 K, mely 5—5 évenként 500—500 K-val emelkedik;

lakás, fűtés, világítás;

évenként 6 heti szabadság;

nyugdij- és özvegyi nyugdíjjogosultság, az erre vonatkozó állami szabályok szerint;

eddig 25 évet meghaladó egyesületi szolgálatomnak nyugdíjaztatásom alkalmával való méltányos beszámítása és esetleges méltányos végkielégítés, amennyiben nyugdíjjogosultságom előtt állana be szolgálatképtelenségem.

Budapest, 1915. évi június hó 22-én.

Mély tisztelettel

Gaál Károly
egyesületi pénztáros.

Az igazgató-választmány a pénztárosnak immár több mint 26 éves egyesületi szolgálata alatt mindig különös ügybuzgósággal, nagy rendszeretettel és példás szorgalommal kifejtett működése iránt teljes elismeréssel van s időnkénti fizetésemelésekkel igyekezett az egyesület anyagi erejéhez képest megfelelő ellenértéket nyújtani. A nyugdíjképes egyesületi állások szaporítását azonban az egyesület jelenlegi pénzügyi erejével összeegyeztethetőnek nem tartja, valamint nem teljesítheti a készpénzfizetés nagymérvű emelésére vonatkozó kívánságot sem. Ellenben elismeri az igazgató-választmány, hogy amennyiben a pénztáros az állami szolgálatból

nyugdíjba lép és azontul délelőtt is hivataloskodik az egyesület helyiségeiben (d. e. 10—1 óra, d. u. 4—6-ig), ebből az egyesületre az az előny származik, hogy abban az elég gyakran előforduló esetben, amikor a titkárt kötelességei a délelőtti órákban elszólítják a hivatalból, ott maradna a pénztáros, aki odaforduló feleknek a legszükségesebb felvilágosítással szolgálhatna. Az igazgató-választmány tehát ebben az esetben kész a pénztárosnak a délelőtti hivataloskodás megkezdését követő bérnegyedről kezdve azt a 600 K mérsékelt lakbért elengedni, amelyet jelenleg az egyesület házában birt lakásáért fizet. A pénztáros javadalmazása ekkor 2500 K készpénzfizetésből és a mintegy 1500 K bérértékkel bíró lakásból állana.

A pénztáros esetleges végkielégítésének kérdésével a választmány csak akkor vél foglalkozhatni, amikor a pénztáros az egyesület szolgálatából kiválik.

IX. A Pátria nyomda az Erdészeti Lapokra érvényben lévő egységárakat f. évi június 15-től kezdve 10%-kal fel kívánja emelni.

Az igazgató-választmány ragaszkodik a fennálló szerződés megállapításaihoz és az áremelést ennek megfelelően csak 1916. évi január 1-től kezdődő érvénynyel veszi tudomásul.

X. Új rendes tagokként felvételnek: *Dercsényi* István m. kir. erdőmérnökgyakornok, aj. Temesváry Béla; *Muždeka* Damján kir. segéderdőmérnök, aj. Zudor Béla; *Siegmund* Konrád főhercegi erdőgyakornok, aj. a titkár.

K. m. f.

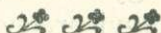
Bund Károly s. k.
titkár.

Dr. Bedő Albert s. k.
I. alelnök.

Hitelesítéséül:

Tomcsányi Gyula s. k.
vál. tag.

Nagy Károly s. k.
vál. tag.

FAKERESKEDELEM.

A tűzifaüzlet. A tűzifaüzletben a vagonhiány komolyan fenyegető réme különös helyzetet teremtett. Míg más években ilyenkor, nyár derekán, alig van forgalom tűzifában, most oly rohamos kereslet nyilvánul meg ezen czikk iránt, hogy a termelés a szükségletnek máris nem képes megfelelni. Tekintettel arra, hogy a háborus viszonyok folytán a forgalmi zavarok most is, a kisebb forgalom idejében napirenden vannak és az egyes vonalak hadiérdekből csak bizonytalan időben és korlátozott mértékben vehetők igénybe, általános a meggyőződés, hogy az ősz folyamán, amikor a répa-, gabona-, szén- és faforgalom bonyolódik le, az eddig tapasztaltnál sokkal nagyobb vagonhiány fog beállni, amely a készleten levő tűzifának a termelési helyekről való elszállítását lehetetlenné teszi. A forgalmi zavaroktól való félelemhez hozzájárul még az a körülmény, hogy tűzifában már most nagy hiány van. A háboru kitörésekor mindenki azt hitte, hogy a háboru a gazdasági életet minden vonatkozásában teljesen meg fogja bénítani, ami arra indította a tűzifatermelők zömét, hogy munkásaik nagy részét elbocsássák. Ilyformán alig termeltek valamit és a fogyasztás rendelkezésére álló áru semmiképen sem elegendő a magánfogyasztás, a m. kir. államvasutak, a legnagyobb tűzifavásárlónak és a hadsereg szükségletének fedezésére.

A magánfogyasztók közül azok, akiknek módjában áll és akik a fa elraktározására megfelelő helyiséggel rendelkeznek, már most sietnek téli faszükségletük beszerzésével. Az Alföldön és az ország sok más vidékén, ahol azelőtt szalmával, kukoriczacsutkával tüzeltek, ezen cikkek nagy áremelkedése és az állatállomány etetésére szolgáló takarmány drágulása folytán fával fognak tüzelni, ami jelentékeny mértékben hozzájárul a szükséglet növekedéséhez. A Máv.-nak is a hadiforgalom akadálytalan lebonyolítására nagy mennyiségű fára van szüksége, melynek szállítása régebbi szerződésekkel biztosítva van. A hadseregnek is nagy a tűzifaszükséglete, amennyiben a helyőrségek főzés céljaira nagymennyiségű fát fogyasztanak.

Tehát a jelentékenyen megnövekedett fogyasztással csak elenyészően csekély készletek állnak szemben, ami az árak állandó

emelkedését eredményezte. A mai hasábtüzifaár a nagybani kereskedelembe 10.000 kg-ként 315—320 K, budapesti paritásban, ami 100 K-val több, mint a ma egy éve jegyzett piaci ár.

A várható fainságon olyképen lehetne enyhíteni, hogy a távolabb fekvő termelési helyekről, Zemplén, Ung, Bereg megyéből szállítanának fát. De ezeken a vidékeken az oroszok inváziója lehetlenné tette az előkészítési munkálatokat és a nagyobb távolság mellett a szállítás még nehezkesebb és megbízhatatlanabb. Azonkívül most már a behívások folytán alig lehet munkásokat kapni és az adott viszonyok között ezeknek az élelmezése is nagy nehézségekkel jár. Itt már jóvá nem tehető hibák történtek; amikor még lehetett volna munkást kapni, nem akadt termelő, aki a termelést merete volna megkockáztatni, most pedig, amikor a fát aranyra mérik, nincs munkás és nincs készlet.

Egyes városokban megkísérelték a tűzifaárak maximálását, de ezzel nem lehet a fennálló tüzelőanyaginségen segíteni, mert csak azt érik el, hogy a tűzifa el fogja kerülni azokat a piacokat, ahol nem fizetnek érte oly árat, amely a mai viszonyoknak megfelel. Némileg enyhítené a tűzifahiányt, ha a Máv. a részére lekötött jelentékeny tűzifamennyiség egy részéről lemondana, erre azonban, noha a tűzifatermelők kérik a Máv.-tól, hogy a magánfogyasztás kielégítését a lekötött tűzifa egy részének feloldásával megkönnyítse, alig hihető, hogy a Máv. ezen kérelemnek helyet adjon.

Ily körülmények között tűzifainséggel kell számolnunk, amely még a háboru után is fog tartani, miután a tűzifa csak 8—10 hónapig a döntés után hozható forgalomba, egyrészt mert a friss áru nagyon nehéz és a raksúly rosszul használható ki, másrészt mert a nem eléggé száraz fa rosszul ég. (Fr. L.)

Faarverések eredményei.

Alábbiakban az eladás tárgyának (választék, fanem, méretegység) megjelölésén kívül az elfogadott, rendszerint legmagasabb árajánlatot közöljük, amely után zárjelben azt a százalékot jelezzük, amelylyel az elért ár a kikiáltási árat meghaladja. Ez utóbbit tehát úgy számíthatjuk ki, ha a közölt árat ezzel a százalékkal csökkentjük.

I. Tövön.

Liptószentmiklósi járási erdőgondnokság (1915. jun. 29.):

A vychodnai volt urbéresek erdejében 3442 m³ luczfenyő épületi fa a 20-22 K. (A vychodnai vasuti állomástól 1 km távolságra.)

Alsókubini járási erdőgondnokság (1915. máj. 27. és jun. 6.):

A lomnai volt urbéresek erdejében 167 m^3 luczfenyőműfa à 17·77 K.

Krusetnicai volt urbéresek erdejében 515 m^3 luczfenyőépületfa à 15·50 K.

Zágrábi m. kir. erdőigazgatóság (1915. jul. 13.):

Rujevac 1970 m^3 bükkütüzifa à 1·70 K, 389 m^3 gesztenyeműfa à 8 K, 8798 m^3 gesztenyetüzifa à 3·28 K, 114 m^3 tölgytüzifa à 2·20 K (+ 25·90%).
 Vranjevina 376 m^3 bükkműfa à 4·50 K, 2673 m^3 bükkütüzifa à 1·70 K, 990 m^3 gesztenyeműfa à 8·50 K, 3817 m^3 gesztenyetüzifa à 7·16 K (+ 2·40%).

II. Kitermelt állapotban.

a) Műfa.

Máramarosszigeti m. kir. erdőigazgatóság (1915. jun. 16.):

A bogdán-fehértiszai erdőgondnokságban 1913. évi termelésű 5000 m^3 lucz- és jegenyefenyő épületi fa 1000 m^3 -es részletekben à 19·02 K, tőár 13·03 K (+ 0·10%).

A tizsaközi erdőgondnokságban 1914. évi termelésű 10.000 m^3 lucz- és jegenyefenyő épületi fa 1000 m^3 -es részletekben à 19·10 K, tőár 14·44 K (+ 1·60%).

A bogdán-fehértiszai erdőgondnokságban 1914. évi termelésű 12.000 m^3 lucz- és jegenyefenyő épületi fa 1000 m^3 -es részletekben à 19·23 K, tőár 13·24 K (+ 1·19%).

A mezőháti erdőgondnokságban 1914. évi termelésű 14.000 m^3 lucz- és jegenyefenyő épületi fa 1000 m^3 -es részletekben à 18·90 K, tőár 11·77 K (+ 1·04%).

A vaséri erdőgondnokságban 1914. évi termelésű 17.000 m^3 lucz- és jegenyefenyő épületi fa 1000 m^3 -es részletekben à 18·71 K, tőár 9·59 K (+ 1·14%).

A mezőháti erdőgondnokságban 1914. évi termelésű 1500 m^3 lucz- és jegenyefenyő épületi fa 500 m^3 -es részletekben à 16·72 K, tőár 9·59 K (+ 0·13%).

Liptóújvári m. kir. főerdőhivatal (1915. jun. 26.):

A erdőgondnokságban (Csebrád) 120 m^3 selejtes épületi és műszerfa 4·0 és több m hosszú, 12—25 cm vastag à 13·50 K, tőár 9·60 K (+ 12·50%).

A rózsahegyi erdőgondnokságban 34 m^3 selejtes épületi és műszerfa 4 és több m hosszú, 12—25 cm vastag à 12·96 K, tőár 9·36 K (+ 8·00%), 24 m^3 26 cm és azonfelül vastag selejtes épületi és műszerfa à 14·04 K, tőár 10·44 K (+ 80%), 11 m^3 2—3 m hosszú, 12—25 cm lucz- és jegenyefenyő épületi és műszerfa à 10·80, tőár 7·20 K (+ 8·00%), 39 m^3 2—3 m hosszú, 26 cm és azonfelül vastag lucz- és jegenyefenyő épületi és műszerfa à 11·88 K, tőár 8·28 K (+ 80%), 77 $ürm$ hántott fenyőműhasáb à 9·18 K, tőár 6·38 K (+ 80%).

Az oszadai erdőgondnokságban 76 m³ 2·0—3·9 m hosszú, 12—25 cm vastag selejtes épületi és műszerfa à 10·93 K, tőár 7·13 K (+ 150/o), 332 m³ 2—3·9 m hosszú, 26 cm és feljebb vastag selejtes lucz- és jegenyefenyő épületi és műszerfa à 12·08 K, tőár 8·28 K (+ 150/o), 753 ürm⁸ hántott fenyőműhasáb à 9·20 K, tőár 5·90 K (+ 150/o).

A fenyőházai erdőgondnokságban 16 m³ 4·0 és több m hosszú, 12—25 cm vastag selejtes lucz- és jegenyefenyőrönkö à 14·76 K, tőár 9·46 K (+ 230/o), 352 m³ 4 és több m hosszú, 26 cm és azonfelül vastag selejtes lucz- és jegenyefenyőrönkö à 17·22 K, tőár 11·92 K (+ 230/o), 39 m³ 2·0—3·9 m hosszú, 12—25 cm vastag lucz- és jegenyefenyő selejtes rönkö à 13·53 K, tőár 8·23 K (+ 230/o), 575 m³ 2·0—3·9 m hosszú, 26 cm és feljebb vastag lucz- és jegenyefenyő selejtes rönkö à 15·99 K, tőár 10·69 K (+ 230/o). 1340 ürm hántott fenyőműhasáb à 10·63 K, tőár 6·53 K (+ 250/o).

750 ürm hántatlan fenyőműhasáb à 8·75 K, tőár 4·75 K (+ 250/o).

A vychodnai erdőgondnokságban 30 ürm hántott fenyőműhasáb à 8·59 K, tőár 5·99 K (130/o).

70 ürm hántott fenyőműhasáb à 9·72 K, tőár 6·12 K (+ 130/o) (Lipóútvár)

Körmöczbánya m. kir. r. t. város erdőhivatala (1915. jun. 30.):

A városi erdőből kitermelt s a körmöczbányai rakodóra készletezett 99 m³ lucz- és jegenyefenyő eladatott összesen 1150 K-ért, tőár 8·04 K.

387 m³ lucz- és jegenyefenyőszálfa döntött állapotban az erdőn (Alsó-Stubnya) eladatott összesen 5830 K-ért, tőár 13·90 K.

Zsarnóczai m. kir. erdőhivatal (1915. jun. 18.):

267 m³ tölgyhaszonfa kéreggel a garamberzenczei vasuti rakodón à 31·56 K, (+ 5·10/o), tőár 22·96 K. 1387 m³ tölgyhaszonfa a zsarnóczai, garamberzenczei és szentkereszti vasuti rakodókon 9 részletben à 34·68 K (+ 1·80/o), tőár 25·87 K.

295 m³ tölgyhaszonfa a zsarnóczai vasuti rakodón két csoportban à 36·57 K, (+ 3·70/o), tőár 29·53 K.

187 m³ tölgyhaszonfa à 36 K (+ 0·50/o), tőár 28·75 K.

Besztercebányai m. kir. erdőigazgatóság (1915. jun. 30.):

Tölgyhaszonfa a zólyomi és erdőbádonyi erdőgondnokságok erdei rakodóin 4 csoportban eladva (319 m³). Elért árak 21—30 cm vastagságnál 20·21 és 22·11 K között (+ 25·20/o, + 26·30/o és + 31·30/o), tőár 17·01—18·86 K. 31—40 cm vastag 27·32—30·61 K (+ 19·8, + 25·2, + 26·3. + 31·30/o), tőár 24·12—27·36 K.

41—50 cm vastag 32·09—36·53 K (felülfizetési 0/o mint előbb), tőár 29·49—33·28 K.

51—60 cm vastag 38·10—42·43 K, tőár 34·40—39·18 K.

61 cm-en felül 42·41 K, tőár 39·21 K.

Lippai m. kir. főerdőhivatal (1915. jul. 2.):

4017 akó tölgydonga à 2·71, tőár akónként 1·73 K, m³-ként 13·87 K.

Tótsóvári m. kir. erdőhivatal (1915. jul. 9.):

Keczerpekléni erdőgondnokság magyarbódi rakodón, 616 m^3 tölgyhaszonfa, kéreg nélkül à 30·03 K, tőár 20·57 K.

Kolozsvári m. kir. erdőigazgatóság (1915. jul. 20.):

A hidegszamosi rakodón 6382 m^3 fenyőörök és 363 m^3 bárdolt épületfa à 5·45 K.

Bustyaházai m. kir. erdőhivatal (1915. jul. 26.):

A németmokra, királymezői felső és bruszturai erdőgondnokságban 1913. évben termelt, s még eladatlan 12.000 m^3 -ből 9000 m^3 kelt el 18·19—19·15 K egységáron (felülfizetés + 0·5 és + 5·7% között), tőár 11·19—12·15 K.

Besztercebányai m. kir. erdőigazgatóság mihálytelki erdőgondnokság rakodóira szállított fenyőhaszonfa 14 csoportban.

Középátmérő 12—20 cm m^3 -e à 16·64 K (+ 22%) tőár 14·61 K.

Középátmérő 21—25 cm m^3 -e à 18·07 K (+ 22·6%), tőár 15·91 K.

Középátmérő 12—25 cm m^3 -e à 15·5—17·42 K (felülfizetés 13·5—19·4%) tőár 8·55—15·31 K.

Középátmérő 26 és több cm , m^3 -ként 17·59—20·17 K (felülfizetés 13·5—23·7%), tőár 14·06—18·05 K.

KÜLÖNFÉLÉK.

Halálozás. *Reithofer* Ferencz uradalmi erdész (gr. Bethlen Pál uradalmában), az Országos Erdészeti Egyesület rendes tagja, folyó évi július hó 24-én, hosszas szenvedés után Bethlenben elhunyt. Béke hamvaira!

Hadbavonult erdőtisztek. *Erősdy* Bálint m. kir. főerdőmérnök, honvédfőhadnagy, aki eddig helyi szolgálatot teljesített, július 1-től az északi harctéren küzd.

Jaczó András m. kir. segéderdőmérnök, honvédhadnagy, mult évi november hó óta orosz fogságban van (Irkutsk).

Seemayer Bódog, a szerdahelyi járási erdőgondnokság vezetője, mint önként jelentkező bevonult.

Egyéb személyi hírek. A Bethlen-főiskolánál a bevonulások következtében beállott tanárihiányra való tekintettel *Szücs* Elemér, a főiskola főerdésze és *Belházy* Gyula nagyenyedi városi főerdész két tanszék ellátását vállalták magukra.

Lombtakarmánygyűjtés, kopárfásítás. A háborúval kapcsolatosan több ehhez fűződő szükséglet biztosítása érdekében történtek intézkedések az erdészet terén is. Így a közéletmezés lehető biztosítása végett a kormány rendeletileg figyelmeztette az erdőbirtokosokat, hogy az erdei tisztások s egyéb termékeny területek bevetése s az arra alkalmas vágásterületek mezőgazdasági közteshasználat útján való kezelése iránt, a hadvezetőség érdekeire való tekintettel pedig a cserzőanyagszükséglet biztosítása végett is rendkívüli fahasználatokat kérelmezhetnek. Érdekes azonban, hogy Borsod, Gömör, Heves megyékben sem egyik, sem másik irányban egyetlen egy birtokos sem használta fel az alkalmat. S mert nem tehető fel, hogy e nagy kiterjedésű erdők birtokosai között tényleg egy sincsen, aki a mai napok amugy is szűkös pénzviszonyai mellett ne iparkodott volna az alkalom felhasználásával napi megélhetésén könnyíteni, sőt esetleg jövedelemhez is jutni, az érdeklődés hiánya valószínűleg csak abban az irányban kereshető, hogy az erdőbirtokosok egyrészt ezen figyelmeztető rendelkezésekről kissé későn szereztek tudomást, főképen pedig abban, hogy nem rendelkeztek kellő munkaerővel. A férfiak majdnem mind bevonultak s a tavaszi munkálatoknál mindenfelé csak öregek, asszonyok s gyerekek szántogattak s vetettek. Így a mezőgazdasági területek is alig voltak megművelhetők s bizony senkinek sem jutott eszébe, hogy erdei talajokon is dolgozzék.

A cserkéregtermelést illetőleg pedig a buzdító felhívásra érdekes feleletet adott egy gyöngyösi nagy fa- és cserkéregtermelő.

„Hiszen igaz — írja —, hogy szép árakat lehetne cserért elérni, de fuvaros és munkaerő nélkül nem lehet árut a piacra hozni. Nálunk egy napszámos 8—9 koronát is követel. Fuvaros sincsen, mert lovainkat elvitték. A cserkéregtermelésnél vízmentes ponyvákra van szükség. Rendes időben 33 fillért fizettünk naponként egy ponyváért, most 1 korona 60 fillér a kölcsöndij egy napra! Spárgának, kötélnek az ára ötszörös. De mégis a legnagyobb akadály, hogy fuvar és munkaerő sincsen.“

Ilyen volt tehát a gazdasági munka és a kéregtermelés állapota. Most pedig hallani lehet, hogy erdős vidékeken kevés a széna s még a megmaradt állatállomány téli takarmányozása sincsen eddig biztosítva. Ezen mindenesetre fontos szükséglet kielégítésének

kérdése vezet a gondolathoz, hogy azt lombtakarmány gyűjtése útján kellene megoldani. Erdei fiatalosaink nagy része tele van mindenféle, lombtakarmánynak nagyon is alkalmas gyommal. Ez egyszersmind jó alkalom is lenne, hogy e gyomoktól a vágások s fiatalosok megszabadíttassanak. Fel kellene reá hívni a közfigyelmet *még idejében*.

E rettenetes háboru nemcsak mérhetlen lelki szenvedésekkel, de igen sok anyagi károsítással is kapcsolatos. Ha tehát valami vonatkozásban bármily csekély hasznót is nyújthatna, ennek alkalmát nem szabad elszalasztani.

Itt vannak például a régi mulasztás sok bűnei: a nagy terjedelmű erdősítési hátralékok, irtások s a természeti csapásokkal fenyegető kopárok, különösen a nép, a birtokosságok nevéen állók. A nagyobb terjedelmű, veszélyesebb, elkopárosodott területeket, a rendelkezésre álló hadifoglyokkal már *most ősszel* be kellene fásíttatni.

Az eddigi tapasztalatok szerint az orosz hadifoglyok komoly, meghízható és igen szorgalmas mezőgazdasági munkásoknak bizonyultak, tehát az említett célra is minden bizonynyal hasznót hajtónak lehetne őket felhasználni.

Ezen munkálatok végrehajtásával, a háborus viszonyok okozta tétlenség nyomán, a csemetekertekben innen-onnan már megvénülő csemetéket is értékesíteni lehetne. Elképzelhető, hogy erdősítéseket, fásításokat ezekben a rettenetes időkben józan ész és lelkiismeret nem kényszeríthet a népre, mert hiszen a még itthonmaradt pár öreg ember, asszony s gyermek az elsősorban fontos közéletmezés munkáját is alig-alig képes ellátni. A csemetekerti készletek

500 év óta gyógyítanak csuzt, kösvényt, ischiast stb.

Trencsénteplicz

radioaktiv kénes hőforrásai és iszapfürdői. Szállodák fürdőkkel egybeépítve, azéri egész éven át nyitva. Hidegvizgyógyintézet. Diétetikus konyha. *Uj fürdők. Uj szállodák. Uj iszapfürdők.* Házikurához: Kénes iszap- és vizeszküldés.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai és azok hozzátartozói a június 15-től szeptember 1-ig terjedő idő kivételével napi 8 koronáért szobát, ellátást, fürdő- vagy iszapkezelést kapnak. Aki ezt a kedvezményt nem veszi igénybe, de a fürdőigazgatóság házaiban lakik, a lakásnál és fürdőknél 50% kedvezményt élvez. Iszapszétküldésnél 100%.

tehát ismét csak megmaradnak s mire használatba lesznek vehetők, bizony már alighanem tulkorosakká válnak s elvész a termelésükre fordított idő és költség. Az említett fásítással ezek meg lennének menthetők.

De harmadik indok is sürgeti a szóban levő munkálatokat. Az állatállomány t. i. mindenfelé $\frac{1}{3}$, talán $\frac{1}{4}$ -ére fog a háboru végével lepadni. Így a legelőhiányt nem fogja a nép érezni s nem lesz oka a már újra fásított területek ellen sem zugolódni. *)

Craus Géza Aladár.

A házigomba fellépése távirópóznákon. A Centralbl. f. d. ges. Forstwesen m. é. 7—8. füzetében Havelik Károly dr. érdekes megfigyeléseket közöl a házigombának távirópóznákon való fellépéséről. A közlemény lényegét a következőkben foglaljuk össze.

Már a mult század 80-as éveiben Morvaországban azt tapasztalták, hogy egyes helyeken a rézgáliczczal telített távirópóznák feltűnően gyorsan, 2—5 év alatt földalatti részükben elkorhadtak. A korhadást a házigomba (*Merulius lacrymans*) okozta. A szerző azt az érdekes megfigyelést tette, hogy a házigomba kizárólag az *A*-alaku (egymáshoz támasztott, kettős) póznákat támadja meg, míg az egyes és a *H*-alakuan kapcsolt kettős póznák mentesek voltak a házigomba károsításától. Utóbbiakat csak a Lenzites-fajok támadják meg s okoznak lassu korhadást, mely mellett a póznák 18—24 évig hasznavehetők.

Annak az oka, hogy éppen az *A*-alaku kettős póznák esnek a házigombának áldozatul, abban keresendő, hogy az *A*-póznák elhelyezése végett nagy, 2 m^3 -nyi gödröt ásának, amelyet azután nem tömnek be oly szilárdan, mint az egyszerű vagy a *H*-alaku póznák mellett, mert az *A*-póznák önmagukban véve is igen állékonyak s így a föld erős letaposására állékonyság szempontjából nincs oly nagy szükség, mint a többi alaknál. A kellően le nem taposott földbe annyi levegő és nedvesség jut, amennyi a

*) A foglyoknak a kopárfásítás körül való foglalkoztatása már komoly mérlegelés tárgya volt. Sajnos, állami erdészetünk itt tekintetbe jövő ágazatának s különösen a kopárfásítási munkák jelen szervezete, ezenfelül azonban a tisztí és altisztí karban a behívások következtében beállott hiányok mellett kevés a remény, hogy ez a különben életrevaló javaslat megvalósuljon. *Szerk.*

házigomba fejlődéséhez szükséges, míg a teljesen tömöttre taposott földben a fejlődés eme feltételei hiányzanak. A házigomba pusztítása kívülről halad befelé.

Minthogy a nagyon állékony A-póznák mellőzése bajos, a póznák jobb telítésével kell a bajon segíteni. Kátrányolajjal, szublimáttal vagy horganyfluoriddal telített póznák a házigombának ellentállanak. A fa belsejét lassan pusztító Lenzites-fajok ellen a rézgálicz és horganychloriddal való telítés teljesen elégséges.

A vágvölgyi erdei vasut építése, amely a Feketevág völgyét hivatott a faforgalomnak megnyitni, a háborus viszonyok daczára folyamatban van. Kiépítése igen jelentékeny kincstári erdőbirtokok fakelendőségi viszonyait fogja kedvezően befolyásolni s az eddigi tutajozás helyett a vasuti szállítás lép életbe. Ez természetesen nem

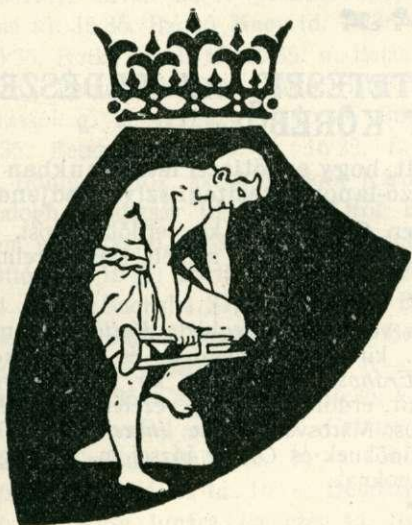
PÖSTYÉN

A HÁBORU DACZÁRA

NYITVA ✠

Az összes FÜRDŐK, az összes SZÁLLÓK

teljes üzemben. Normális
vasuti forgalom (Budapest-
ről 3 $\frac{1}{4}$ óra közvetlen gyors-
vonattal). ✠ ✠ ✠ ✠ ✠ ✠

Egyesületünk tagjai az
eddigi kedvezmények-
ben most is részesülnek.

zárja ki, hogy a vasuton az egyesült Vághoz szállított szálfa ott tutajba kötessék és onnan már az olcsóbb s ezen a szakaszon már kellően megbízható vizi uton haladjon tovább a dunamenti fapiaczokra.

HIVATALOS KÖZLEMÉNY.

HIRDETMÉNY.

(Az erdőőri és vadőri vizsgák tárgyában.)

104678/1915/I/A/3. szám. — Az erdőőri és vadőri szakvizsgák az 1915. évben október hó 18-án s az erre következő napokon Budapesten, Pozsonyban, Besztercebányán, Miskolczon, Kassán, Máramarosszigeten, Kolozsvárt, Brassóban, Nagyszebenben, Temesvárott, Pécsen és Szombathelyen fognak megtartatni.

Felhivatnak mindazok, akik az erdőőri, vagy vadőri szakvizsgát letenni óhajtják, hogy az ehhez szükséges engedély iránt kellően felszerelt kérvényüket 1915. évi szeptember hó 30-ig ahhoz a kir. erdőfelügyelőséghez nyujtsák be, amelynek székhelyén vizsgát tenni kívánnak.

Budapest, 1915. évi július hó 29-én.

M. kir. földmívelésügyi miniszter.

VÁLTOZÁSOK ÉS KITÜNTETÉSEK AZ ERDÉSZETI SZOLGÁLAT KÖRÉBŐL.

(Kérjük az uradalmak t. vezetőségeit, hogy erdőtisztai létszámukban beálló változásokról bennünket levelező-lapon értesíteni sziveskedjenek.)

A m. kir. földmívelésügyi miniszter Cseh Pál m. kir. erdőtanácsost, sok éven át teljesített hű és hasznos szolgálatainak elismerése mellett, saját kérelmére végleges nyugalomba helyezte.

*

A m. kir. földmívelésügyi miniszter véglegesen megbizta Kallivoda Andor m. kir. erdőtanácsost a besztérczei m. kir. erdőigazgatóság és a besztérczei m. kir. állami erdőhivatal vezetésével, Erános Antal János kir. erdőfelügyelőt pedig továbbra is megbizta a budapesti kir. erdőfelügyelőség vezetésével, továbbá áthelyezte Kiss Ernő m. kir. erdőtanácsost Marosvásárhelyre, Incze Manó m. kir. erdőtanácsost pedig Segesvárra hivatalfőnöknek és Orbán József m. kir. segéd-erdőmérnököt Erzsébetvárosra erdőgondnoknak.

*

A m. kir. földmívelésügyi miniszter áthelyezte Uffalussy Mihály m. kir. erdőtanácsost Sátoraljaújhegyről Újvidékre.

Az Országos Erdészeti Egyesület pénztáránál teljesített befizetések 1915. évi július hóban.

A rövidítések magyarázata:

Az ákácfa monografiája	— — — = Am.	Fából készült cukor és alkohol	— = Fcza.
Alapítványi kamat	— — — = ak.	Hadisegély	— — — = Hdsg.
Alapítványi tőketörlesztés	— — — = att.	Hazánk házi faipara (Gaul Károly)	— = H. F.
Áltiszti segélyalap	— — — = Asa.	Hirdetési díj az E. L.	— — — = hd.
Átutó bevétel	— — — = áb.	Hirdetési díj az „Erdő”-ben	— — — = Ehd.
Báró Bánffy D. alapítvány	— — — = BBa.	Időközi kamatok (takarékpénztári)	— = ik.
Bedő Albert alapítvány	— — — = BAa.	Kedvezményes lapdíj	— — — = kld.
Bükkützifa romlása stb.	— — — = Btr.	Készpénzalapítvány	— — — = k. a
Egyéb bevétel	— — — = Egy.	Külföldi fanemek tenyésztése	— — — = Kft.
Erdei facsemeték nevelése	— — — = Ecs.	Lakbér	— — — = lb.
Erdészeti Géptan	— — — = Egt.	Lapdíj (Erd. Lapok)	— — — = ld.
Erdészeti Lapok egyes füzetek	— — — = EL.	Legelő-erdők berendezése	— — — = M. L.
Erdészeti Növénytan II. rész	— — — = Nvt. II.	Magyar Erdészeti Oklevéltár	— — — = EOT.
Erdészeti rendeletek tára	— — — = Ert.	Népszerű növénytan	— — — = N. Nvt.
Erdészeti zsebnaptár	— — — = Npt.	Perköltség	— — — = Prk.
„Erdő” című lap	— — — = Eld.	Postaköltség	— — — = pk.
Erdőbecslés tan II. kiadás	— — — = Ebt.	Rendkívüli bevétel	— — — = rb.
Erdőőr	— — — = Eö.	Rendszeres növénytan I. R.	— — — = Rnt. I.
Erdőrendezéstan (Bel.)	— — — = Rz.	Szállaló Erdők Berendezése	— — — = Szeb.
Erdőrendezéstan (Fekete)	— — — = Rzf.	Tagsági díj	— — — = td.
Erzsébet királyné alapítvány	— — — = E. a.	Tangens-táblázatok	— — — = Tt.
Értékpapírok kamatai	— — — = Ék.	Gr. Tisza Lajos-alapítvány	— — — = TLa.
Értékezesek az erdőrendezés köréből	— — — = Ée.	Titkári nyugdíjalap	— — — = t. ny. a.
A fenyőfélék fájának összehasonlító szövevtana	— — — = Fösz.	Tölgy és Tenyésztése	— — — = Töt.
		Wagner Károly alapítvány	— — — = WKa.

Aistleitner Hugó td. 16:35, Arnaut Miklós td. 16:—, Gróf Ambrózy Gyula td. 16:35. Ajtay János td. 16:35. Antony Gyula td. 32:35. Albrich Gyula td. 16:55. Alsóleudvai hgi pénztár hd. 11:05. Bakkay József td. 16:35. Barcs Kálmán ak. 8:—, Batta Ferencz td. 16:35. Beyer Jenő td. 16:—, Boeriu Virgil td. 16:—, Bossányi István ak. 16:—, Bucsonpojéni g. k. egyh. hd. 28:75. Buhescu Terentius td. 16:35. Bachó János td. 16:35. Bielek Ede td. 16:—, Borcun Péter td. 16:35. Botka Gyula td. 16:35. n. Balás Emil örök. ak. 7:35. Barabássy József td. 16:35. Barsi Richárd td. 16:16. Bartók Ernő td. 16:35. Biach Fülöp td. 16:35. Brassói g. k. egyház td. 16:35. Büchler Ármin ak. 45:35. Bekény Aladár ak. 6:35. Besztercze város td. 16:35. Borsod-Gömör stb. vm. erd. egy. td. 10:35. n. Böhm J. örök. ak. 2:35. Boór Károly td. 8:35. Bustyaházi erdőhiv. ld. 96:—, Balogh Boldizsár td. 16:35. Gróf Bánffy Béla örök. ak. 20:35. Baranya stb. vm. erd. egy. td. 16:35. Bertsik Andor td. 16:—, Biró Lajos td. 16:35. Borsitzky Ottó td. 16:35. Bartha Gábor td. 32:35. Brausil Miksa td. 16:35. Bertók Soma td. 16:35. Buchalla Samu td. 16:35. Berzenkovits Antal td. 16:—, Bohus Károly pk. —20. Bárdos József td. 16:—, Besztercebányai erdőig. ld. 384:—, Buchelt Béla td. 16:—, Bartók János Eö. 6:—, pk. —55. Baumann Béla td. 8:—, Craus Géza ak. 3:35. Csató Pál td. 16:35. Csopey Kornél ak. 16:—, Cserny Győző ak. 10:35. Cseh Pál ak. 12:35. Czimra József td. 16:—, Cziganovics Vladimir td. 32:35. Craciun Baiu td. 16:—, Csemitzky Aladár td. 16:35. Csutak Álmos td. 16:75. Dávid János td. 16:—, Demény Lajos td. 16:—, Dobromirescu János td. 16:35. Diósy Ignác fia czég td. 16:35. Danieck Géza td. 16:35. Dobl Miklós td. 16:16. Daum Alfréd td. 16:—, Daempfl István ak. 16:35. Ifj. Deák Gerő td.

32:35. Debreczeni gazd. akad. ld. 7:20. Demel Hugó td. 16:35. Derzsi Gábor att. 80.—, Dömötör Tihamér ak. 16:35. Dán Elek td. 16:35. Dietl Ágoston ak. 16.—. Dénes Zoltán td. 16.—. Erdészeti stb. Altisztek Orsz. Szöv. td. 16:35. Erdődy György ak. 16:35. Erőss Gyula td. 8:35. Esztegár Bálint td. 16.—. Gróf Erdődy Gyula ak. 100:35. Engel A. és fia td. 16:35. Eisler J. és testvérei td. 16:35. Engel Sándor ak. 16:35. Ernuszt Kelemen ak. 10:35. „Az Erdő“ cz. lapra 2723:13. Fazekas Ferencz td. 16.—. Fiedler Jenő td. 16:35. Furherr János td. 16.—. Földhitellntézet Ék. 1756.—, ik. 297:89. Franciscy Vilmos td. 16:35. Földes Tamás td. 16:35. Füzy Zoltán ak. 15:35. Fábíán Béla td. 16.—. Fischl József td. 8.—, Frank Dávid td. 16.—. Furmann Antal td. 20.—. Fischer-Tsai td. 16:35. Fuchs József Eö. 6.—, pk. —55. Farkas Pál td. 16:35. Ferenczi Sándor td. 16:35. Fogassy Géza td. 16:35. Forberger Pál td. 16:35. Frits Gyula td. 24:35. Fekete Ferencz td. 16:35. Ferster Ede td. 8:35. Fogassy Gyula td. 16:35. Faulk Henrik ld. 16.—. Felsőmagyarországi magpergető td. 16:35. Figuli Lajos td. 16:35. Földmiv. min. hd. 120.—. Geyer H. Viktor td. 16:35. Gödöllői erdőhiv. Hfi. 1:40, Btr. —60, Kfn. 3.—, Gtn. 4.—, pk. —12. Gruber Károly td. 8.—. Gálly István td. td. 16:35. Gura Károly td. 16:35. Gründl Gyula ak. 16:35. Báró Ghyllányi Imre id. 16:35. Grosz Miksa td. 16:16. Gasparik Pál td. 8:35. Gombossy József td. 16:35. Gulácsy Dezső ak. 15:35. Guzikovszky Boldizsár td. 8.—. Giller János td. 16:35. Gölniczbánya város td. 16:35. Gözsy Gyula td. 16:35. Guttenberg Pál td. 16:16. Gyarmathy Mózes td. 16.—. Gyurcsó József td. 16.—. Gyuriss Emil td. 16.—. Gulyás Jenő td. 32.—. Glock Géza td. 16.—. Gödöllői erdőhiv. ld. 276.—. György Endre ak. 20:35. Gaal Károly td. 16.—. Habel Lambert td. 16.—. Hajdu János td. 16:35. Hamar László td. 16.—. Herczeg János td. 16.—. Hirschpek Ágost td. 16:35. Holtz János td. 16:35. Horváth Valter td. 32:35. Horváthy Ferencz td. 16:35. Halliarszky Samu td. 16:35. Halka Dániel td. 16:35. Hibbján János ak. 6:35. Hornung Gusztáv td. 16:35. n. Hajdu József örök ak. 2:35. Halasi László td. 19:35. Halmi László td. 16:35. Haring Vilmos td. 16.—. Henter János td. 48.—. Ifj. Havas János ak. 3:35. Havor József td. 32:35. Halász József td. 16.—. Hartmann Sándor td. 16:35. Hoffmann Antal td. 16:35. Holicsi urad. td. 16:35. Hell Miklós td. 16.—. Hesz Ágoston td. 16.—. Hoffmann Jakab td. 16:16. Hosszú János td. 16:32. Haderdány András td. 32.—. Hauser Margit lb. 200.—, üb. 1:20. Ivancsó Bertalan td. 16.—. Intzédy Géza td. 16.—. Ilosvay v. urb. hd. 25:45. Iváskó Sándor td. 16:35. Imreh Ferencz ak. 13:35. Jüngling János td. 16.—. Janotyik Károly td. 16:35. Joós Elek ak. 16:35. Jákói Géza td. 4.—, pk. —16. Kadácsi Bálint td. 16:35. Kemka Gyula td. 16:35. Köhler Béla td. 16.—. Kollár János hd. 3:20. Kolosi Béla td. 16:35. Kovács Béla ak. 10:35. Krajnyák János td. 16.—. Kubányi Endre ak. 16:35. Kassai akad. tanári olv. ld. 7:20. Báró Kemény Kálmán td. 16:35. N. Kiss Pál ak. 20:35. n. N. Kiss Miklós örök. ak. 20:35. Kodolányi Gyula td. 16:35. Kovács Antal td. 16:35. Krause Manó td. 16:35. Kenderessy Árpád ak. 30:35. Kollár János td. 16.—. Konczwald Ferencz td. 16:35. Kovordány Tamás td. 16:35. Krájbik Sándor Eö. 6.—, pk. —55. Kleisl Gyula td. 32:33. Kakas Ödön td. 16:55. Katona István td. 32:35. Kayser Sándor ak. 28:35. Kolozsvár Andor td. 32:35. Konyecsnai Gyula td. 16:35. Korach Hermann td. 32:35.

Koralevszky Géza td. 16'35. Körmöczbánya város hd. 28'15. Kotta János td. 16'35. Krall János td. 16'35. Kronberger Mór td. 16'16. Kubicza István td. 8'35. Kugel Adolf ld. 16'—. Király Emil td. 48'33. Kálmán Viktor td. 16'35. Kuppán József td. 16'35. Kuzi Henrik Eő. 6'—, pk. —'55. Kruk Andor Eő. 6'—. pk. —'55. Kacsóh András td. 8'35. Kováts Albert td. 32'35. Lehoczky János lb. 60'—. Lange Pál att. 24'—, ak. 26'—. Leber Antal td. 16'—. Létai Gyula td. 8'—. Lotterhof Márton áb. 3'50, td. 16'35. n. Lavotta Albert örök. ak. 10'35. Lehoczky György td. 16'35. Löw Jenő td. 16'35. Löbl Gyula td. 16'35. Loszy Benő td. 16'35. Lányi Gyula td. 32'—. Lugosi erdőig. hd. 19'90. Lilge Károly td. 16'35. Lang Ernő td. 32'35. Lángos Lajos td. 16'35. Lőfi Jenő td. 16'16. Lugosi erdőig. ld. 144'—. Lator István ak. 10'35. Lippai főerdőhiv. hd. 19'80 + 39'70, ld. 192'—. Liptóújvári főerdőhiv. hd. 40'—. Dr. Loncár József td. 16'35. Lopusny Kornél npt. 2'—, pk. —'45. Majtényi istván td. 16'35. Marton György td. 32'35. Mattanovich Károly td. 32'35. Mauksinszky Gyula td. 16'—. Medveczky Ernő td. 16'35. Mikolás Vincze td. 16'35. Ifj. Murakőzy János ak. 15'35. Mahr Károly td. 16'35. Méhes Péter Pál td. 8'35. Máv. D. III. ü. o. ld. 14'40. Matusovits Károly td. 16'35. Merccider István td. 8'35. Mihalescu Péter td. 16'35. Máram. vm. gazd. egy. td. 16'35. Muttyánszky Jenő td. 30'—. Maróthy Emil td. 16'35. Máthé Ambrus td. 16'35. Báró Mednyánszky Imre td. 16'35. Mihalik Dezső ak. 16'35. Mikolasek György td. 8'35. Miskolczy János ak. 16'35. Modor város td. 16'35. Moldován János td. 16'35. Muck András td. 48'35. Molnár Imre td. 32'35. Mihalik Pál td. 16'35. Mauksinszky Rezső td. 16'35. Melcsiczky Sándor td. 16'35. Mojzer Károly td. 16'35. M.-szigeti erdőig. ld. 320'—. Marossy Ferencz td. 16'—. Mariányi János td. 16'35. Mihalescu Boszko td. 16'—. Magyar Leszámitoló ék. 251'—. Chrenóczi Nagy Antal ak. 15'35. Niederland Rezső td. 8'— Nozdroviczky Miklós td. 16'35. Napholtz Jenő td. 16'—. Németh István td. 16'35. Nyitray Ottó td. 16'35. Niklós Károly td. 16'35. Nagybányai főerdőhiv. ld. 48'—. Nagygut k. e. hd. 20'65. Nemes Károly td. 16'35. Nagyváthy Béla td. 16'—. Nyiregyháza város td. 16'35. Nyul Sándor td. 16'35. Nagel Ottó Eő. 6'—. Nyikom Károly Eő. 6'—, pk. —'55. Omischl Mihály td. 16'35. Orbán József td. 8'—. Obrincsák Ernő td. 16'35. Oláh József td. 16'35. Ostadal Jenő td. 15'—. Odescalchy Artur hg. ak. 18'35. Ollé Pál td. 16'35. Örley István td. 8'—. Ormai Kálmán td. 16'35. Ondrus Gyula td. 8'—. Orsovai erdőhiv. ld. 160'—. Ódor Ignác td. 16'—. Persián Iván lb. 54'—. Palczér Sándor td. 32'35. Páll Miklós ak. 10'35. Partos Vilmos td. 8'35. Pascu Viktor td. 8'—. Perényi Árpád td. 32'35. Petrikovich János td. 12'—. Pohl János td. 16'—. Pokorny Károly td. 16'35. Polacsek Károly td. 16'35. Pomarius Alfréd td. 16'35. Porubszky Károly ak. 16'—. Prizihoda Pál td. 16'—. Pankovits Béla td. 8. Özv. Pruszinszky K.-né ak. 3'35. Puskás Jenő td. 32'35. Pásztor Sándor td. 16'35. Paucz Jenő td. 16'35. Polgár József td. 16'35. Preuszler Artur td. 16'55. Özv. Prodanovits J.-né ak. 7'35. Petz József td. 16'33. Pfeiffer Gyula td. 16'16. Pieper Adolf hd. 37'16. Pacner Károly td. 16'35. Papp István td. 16'35. Papp Simon ak. 45'35. Petricsek Adolf td. 16'35. Petruss József td. 16'35. Party József td. 16'35. Papp Gusztáv ak. 16'35. Pfundtner János Eő. 6'—, pk. —'55. Plauder Lajos td. 16'35. Pfennigberger Félix td. 16'35. Polnisch Árpád td. 16'35. Rajtsán János td. 16'35. Rochlitz Dezső td. 16'—. Roszinszky János td. 16'35. Riedl Gyula td. 8'—. Reithofer Ferencz td. 16'35.

Ráduly János td. 16.—. Rumann Ernő td. 20.—. Rainiss István td. 16'35. Rákosi István td. 16'35. Rusz Imre td. 16'35. Rév község hd. 30'85. Riesz László td. 16'35. Rutényi Károly td. 16'35. Regenhardt Pál td. 16'35. Rhédey József td. 16.—. Répászky István td. 16'35. Ritter Károly td. 16'35. Rochlitz Béla ak. 8'35. Rondonelli Jenő td. 32'35. Sipos Mihály td. 16.—. Schwarcz testvérek td. 16'35. Soltész Gyula td. 16.—. Stainer Gyula td. 16'35. Stark Miksa td. 16'35. Steuka Lajos td. 4'35. Szabó Ignác td. 16'35. Szabó Kálmán (battonyai) td. 7.—. Szabó Kálmán td. 16'35. Szeleczy János td. 16.—. Szuppek József td. 8.—. Sárói urad. td. 16'35. Schmid Ernő td. 16'35. Schwarcz Rezső td. 16'35. Strompf Pál td. 16'35. Stromszky László td. 9'35. Szabó József ak. 16'35. Sztripszky Ágost td. 32'35. Schorsch János td. 16'35. Szántó Mihály td. 32'35. Sztelhló Gyula td. 16'35. Selymessy Ferencz td. 16.—. Spettmann János td. 16.—. Spanyol Géza td. 32'35. Szarkássy János ak. 16'35. Svetelszky Géza td. 16.—. Schleifer Bertalan td. 16'35. Szabó Kálmán (zalai) td. 16'35. Szabó Kálmán (számtan.) td. 16'35. Szakmáry Ferencz td. 16'35. Szentimrey Dániel td. 32'35. Szepesházy Kálmán td. 16'35. Sztankovánszky János ak. 16'35. Schanczer Ignác td. 16'16. Schulho és Hecht td. 16'16. Spitz Dezső td. 16'16. Sommer Károly ak. 16'16. Stark. Dezső td. 8.—. Steller Ede td. 4.—. Szalai Ernő td. 16'16. Szecskay Dezső td. 16'35. Székely Endre td. 24'35. Székely István td. 16'35. Sziklay Emil td. 16'35. Szilvay József td. 8'16. Szunyogszék község ak. 10'35. Szvoboda Mihály td. 16'35. Sailer György td. 20.—. Sepsiszentgyörgy város td. 32'35. Stefány Gyula ak. 8'35. Szlimák János td. 8.—. Schuster Lajos td. 16'35. Scholtz Gyula td. 16'35. Sátoralja-ujhelyi adóhiv. hd. 23'95. Stadel Károly rt. hd. 40.—. Tavassy Lajos td. 8.—. Ifj. Thobiás Gyula Asa. 15.—. Tirts Rezső td. 16'35. Tompa Kálmán td. 16.—. Tóth Pál td. 8.—. Turcsa Tivadar Eő. 6.—, pk. —'55. Teltsch Kornél td. 16'35. Tölgyes József td. 16'35. Thaisz Lajos td. 16'16. Tompa Ferencz td. 16'35. Tordony Gusztáv 16'16. Tar József td. 16'35. Tripammer Károly td. 16'35. Thót Gyula ak. 9'35. Török Ödön ak. 6'35. Traum János td. 16'55. Tótsóvári erdőhiv. ld. 128.—, + ld. 128.—. Török János td. 16.—. Gróf Teleki Arvéd td. 16'35. Tatarek Rezső td. 16'35. Ujfalussy Mihály td. 16.—. Urbánszky István td. 16.—. Varga János (nadapi) td. 32.—. Vég Gyula td. 16'35. Véssey Ferencz td. 32'35. Vajda Gyula td. 16.—. Vési hitbizomány ak. 15'35. Vajda Ákos td. 16'35. Vály Ferencz td. 16'35. Velics János td. 16.—. Vermes Viktor td. 16'35. Visnjic Milán td. 16.—. Vaitzik Gyula td. 16'35. Volczer Árpád td. 32'35. Wilde Ferencz td. 16.—. Winkler Guido td. 8.—. Witting Emil td. 32'35. Wocher Jenő td. 16'35. Wocher Lajos td. 16'35. Wellebil Károly td. 16'35. Wingert János td. 16'35. Wilhelmb Gyula td. 20.—. Wolfram Sándor td. 8.—. Webel Elek td. 16'35. Winter Gusztáv td. 16'35. Wundszám Sándor td. 32'42. Weinert Tivadar td. 16'35. Zimmermann Gusztáv td. 16'35. Zsemlye Imre td. 16'35. Zwarik Egyed td. 16.—. Zwickelsdorfer János td. 16'35. Zachar István td. 16'36. Zartl László td. 16'35. Zólyomi Imre td. 16'35. Zselenyák Péter td. 8'35. Zankó Emil td. 16'35. Ziegler Mihály td. 20.—. Zsombory Ignác td. 24'35. Zsarnóczai erdőhiv. ld. 64.—. Zbinyovszky Lajos td. 16'35.

Az „Erdészeti Lapok“ 1915. évi XV—XVI. füzetének HIRDETÉSEI.

Az ERDÉSZETI LAPOK mellett mérsékelt közlési díjért a lap irányával nem ellenkező hirdetések kiadatnak.

Dijszabás. Kéthasábos szélességben (107 mm) garmond betűvel vagy ennél nagyobb betűfajttával szedett hirdetés milliméterenkint *a)* faeladási hirdetéseknel 30 fillér, *b)* más hirdetéseknel 20 fillér. Táblázatos és garmond betűnél kisebb betűfajttával szedett hirdetések másfélszeres egységgel számíttatnak. Ismételt megjelenés esetén megfelelő árkedvezmény.

Külön mellékletek 25 gramm súlyig 70 koronáért, azontul 25 grammonként 25 koronával magasabb árért mellékeltetnek.

Erdéshi vagy intézői állást keres mielőbbi belépésre 36 éves, keresztény, teljesen hadmentes, kiscsaládu, kauzióképes, Magyaróvart végzett intéző, ki 15 éven át nagy uradalom mezőjét és erdejét önállóan kezelte, van erdészeti szakvizsgája is. Kitűnő becselő és mérnök, a fáczán és nagyvad tenyésztését érti, azonkívül a fűrészes malomkezelésben is elsőrendű szakerő. Szives ajánlatokat a kiadóhivatal „Szatmári“ jelige alatt továbbbit. (1)

Termelt tölgy- és szilhaszonfaeladás. 2359/1915. szám. — Az apatini m. kir. erdőhivatalhoz tartozó apatini m. kir. erdőgondnokság Gájspitz nevű vágásában 552 m³ tölgy- és 16 m³ szilhaszonfa az 1915. évi augusztus hó 24-én délelőtt 9 órakor a helyszinén megtartandó nyilvános szóbeli árverésen egy eladási csoportban eladatik.

Az árverési és szerződési feltételek az apatini erdőgondnokságnál betekinthezők.

Apatin, 1915. évi július hóban.

(2)

M. kir. erdőhivatal.

Faarverési hirdetemény. 1120/1915. sz. — Alulirt községi előljáráóság közhirre teszi, miszerint Barczarozsnyó község az alább megnevezendő „Burggrund“-ban fekvő fatömeget 1915. év augusztus hó 24-én d. e. 11¹/₂ órakor Barczarozsnyó községi

irodájában zárt írásbeli ajánlatokkal egybekötött szóbeli árverésen el fogja árverezni. Az árverés tárgyát képezi 1382¹/₂ öl bükküzifa és 315³/₄ bükkgalyfa.

Kikiáltási ár 24.646 korona, mely összegnek 10⁰/₀-a az árverezés megkezdése előtt készpénzben avagy óvadékképes értékpapirban leteendő.

Becsáron alul nem fog eladatni. Utóajánlatok nem fognak figyelembe vétetni. A részletes becslés adatai alulírt előljáráságnál megtekinthetők.

Barczarozsnyó, 1915. évi július hó 21-én.

Az előljáróság:

Bosch János s. k.
bíró.

(3)

Krummel Reinhardt s. k.
jegyző.

Erdő- és fűrésztulajdonosok figyelmébe! Bel- és külföldi *tőkeerős előfizetőink* következő *kész anyagban*, esetleg kedvező fekvésű döntött vagy dönthető erdőre ajánlatot kérnek: Diófa, kőrisfa, szilfa, tölgy-, jávor-, hárs-, gyertyán-, topoly-, lucz- és jegenyefenyőgömbfára és fűrészelt árura, bányafára, talpfára, cserkéregre, faszénre és tűzifára a hely, mennyiség, ár, méretek és fizetési feltételek megjelölésével „*A Fakereskedelem*” kiadóhivatalához Budapest, V., Visegrádi-utca 4. (4)

Erdészi állást keres mielőbbi belépésre középiskolát végzett, teljesen hadmentes, kiscsaládu 37 éves erdész, nagy uradalomban 16 évi praxissal, kitűnő mérnök. Szíves ajánlatokat a kiadóhivatal „Tiszai” jelige alatt továbbít. (5)

Pályázat. 5605/1915. szám. — Körmöczbánya m. kir. r. t. főbányavárosnál nyugdíjazás folytán üresedésbe jutott „városi erdőügyi tanácsnok”-i, nemkülönben ennek betöltése folytán esetleg megüresedhető egy „városi erdőmester”-i, végül az újonnan szervezett I. osztályu erdőtisztai állásra pályázatot hirdetek.

I. A városi erdőügyi tanácsnoki (a városi erdőhivatal főnöke) állással a következő javadalmazás jár:

a) évi 3600 K kezdőfizetés;

b) évi 650 K lakáspénz (esetleg természetbeni lakás);

c) évi 48 ürköbméter keménytűzifailletmény lakásához fuvarozva;

d) 15 kat. hold földilletmény, mely azon esetben, ha az erdőügyi tanácsnok arra természetben igényt nem tart, vagy ha a város nincsen abban a helyzetben, hogy azt neki természetben adja, kat. holdanként 20 K-val számítva a városi házipénztár terhére megválthatja.

II. A városi erdőmesteri állással a következő javadalmazás van összekötve:

a) évi 2600 K kezdőfizetés;

b) évi 500 K lakáspénz, illetve ugy az alsóstubnyai, mint felsőturcseki erdőmesteri állással természetbeni lakás.

c) mindkét erdőmesteri állással évi 48 ürköbméter kemény tűzifa lakásukhoz fuvarozva;

d) az alsóstubnyai erdőmesteri állással évi 1200 K lóátalány és az ezen állomással összekötött földilletmény haszonélvezete; a felsőturcseki erdőmesteri állással évi 800 K utiátalány és az ezen állomással összekötött földilletmény haszonélvezete.

III. A városi I. osztályu erdőtiszt állással a következő javadalmazás jár:

a) évi 2000 K kezdőfizetés;

b) évi 450 K lakáspénz;

c) évi 40 ürköbméterkemény tűzifailletmény lakásához fuvarozva;

d) évi 600 K utiátalány;

e) 10 kat. hold földilletmény, mely azon esetben, ha az I. osztályu erdőtiszt arra természetben igényt nem tart, vagy a város nincsen abban a helyzetben, hogy azt neki természetben adja, kat. holdanként 20 K-val számítva a városi pénztár terhére megválthatja.

A városi tisztviselők az egyes fizetési osztályok magasabb fizetési fokozataiban általában 4—4 évenként lépnek elő és a városi tisztviselők és alkalmazottak illetményeiről és egyéb szervezeti módosításokról szóló szabályrendelet 6. §-ában körvonalozott alapon és módzatok mellett mindannyinak nyugdíjigénybe beszámítandó bizonyos szolgálati pótlékre és ugyanezen szabályrendelet 9. §-a értelmében az 1912. évi XXXV. t.-cz.-ben az állami tisztviselők stb. részére megállapított családi pótlékre van igénye.

Megjegyzem továbbá, hogy Körmöczbánya sz. kir. r. t. főbánya város alkalmazottainak, valamint özvegyeinek és árváinak ellátásáról szóló szabályrendelet 31. §-a intézkedései szerint, közvetlenül ezen

város szolgálatába lépés előtt úgy az államnál, mint különböző kötelekekben az államéval egyenlőnek tekintendő szolgálatokban, vármegyei és városi törvényhatóságoknál, rendezett tanácsu városoknál eltöltött mindazon szolgálatot, amely az állami alkalmazottak szolgálati idejének megállapításánál az államnál beszámítás tárgyát képezné, az ezen város kötelekében eltöltött szolgálati idővel teljesen egyenlőnek kell tekinteni, az 1912. évi LVIII. t.-cz. 19. §-a értelmében azonban csak azon alkalmazottakra nézve, akiknek ezen város szolgálatába való átlépése a városi nyugdíjintézet létesítése után történt s a rendezett tanácsu városokból átlépettekre nézve csak abban az esetben, ha azon város, amelynek kötelekéből az átlépés történt, az átlépés időpontjában az 1912. évi LVIII. t.-cz. 19. §-ában megkívánt feltételeket már teljesítette s a viszonyosságot kimondotta.

Az 1919. évben bekövetkezendő általános tisztújításig terjedő megbizatással betöltendő állásokkal kapcsolatos hatáskör, valamint a megkívánt minősítés tekintetében a városi szervezési szabályrendelet, továbbá az 1886. évi XXII. t.-cz. 69., 73., 74. és 75. §-ai, továbbá az 1912. évi LVIII. t.-cz. 22. és 27. §-ai, nemkülönben az 1883. évi I. t.-cz. 12. és az 1879. évi XXXI. t.-cz. 36. §-a az irányadó.

Körmöczbánya város szolgálatában nem álló pályázók egészségi állapotukat és testi épségüket hatósági orvosi bizonyítvánnyal igazolni tartoznak.

Felhivom ennél fogva mindazokat, kik a szóban levő állások egyikét elnyerni óhajtják, hogy kellően felszerelt kérvényeiket Körmöczbánya sz. kir. r. t. főbányaváros polgármesterénél 1915. évi augusztus hó 31-ikének déli 12 órájáig annál inkább adják be, mert a későbbben érkező kérvényeket figyelembe venni nem fogom.

A választás határnapjának kitűzése iránt a pályázati határidőnek letelte után fogok intézkedni.

Aranyosmarót, 1915. évi július hó 22-én.

(6)

Mailáth
alispán.

Faarverési hirdetmény. — A Felsőbánya tulajdonát képező erdő „C” üzemosztályban kijelölt 2280 kat. holdnyi tíz évi vágásterületén lévő s a becslés szerint 7296 m^3 -nyi bükkmű- és

41.268 m^3 -nyi bükk-tüzipfa fatömegére nyilvános írásbeli árverés fog tartatni.

Az ivenként 1 koronás bélyeggel ellátott, zárt írásbeli ajánlatok legkésőbb 1915. évi augusztus hó 25-nek délelőtt 10 órájáig Felsőbánya polgármesteri hivatalánál nyújtandók be. A benyújtott ajánlatok a jelzett időpontban az árverést vezető kiküldött által a városháza tanácstermében nyilvánosan felbontatnak.

Kikiáltási ár, melyen alól a fatömeg nem adatik el, 75.000 K. Bánatpénz 7500 K. Távirati és utóajánlatok, valamint a bánatpénzt és azon nyilatkozatot, hogy ajánlattévő az árverési és szerződési feltételeket ismeri és magát azoknak aláveti, nem tartalmazó ajánlatok nem fogadtatnak el.

A részletes árverési és szerződési feltételek a nagybányai m. kir. járási erdőgondnokságnál és a polgármesteri hivatalnál a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Felsőbánya, 1915. évi július hó 28-án.

(7)

Farkas Jenő
polgármester.

Faeladási hirdetmény. A vulcsesdi (Hunyad vármegye, dévai szolgabírói járás) gör. kel. egyház tulajdonát képező erdő mintegy 8·5 kat. hold területén található és 277 tömörköbméterre becsült tölgy-, vegyesen bánya-, vékonyabb épületi, szerszám- és mezőgazdasági czélokra alkalmas fa, valamint 553 ürköbméterre becsült vegyes vastagságu tölgy- és bükkdorongtüzipfa felsőbb engedély folytán 1915. évi szeptember hó 6-án reggel 8 órakor Vulcsesden a gör. kel. lelkészi hivatalnál nyilvános szóbeli és zárt írásbeli ajánlat útján legtöbbet ígérőnek el fog adatni.

Kikiáltási ára 3322 K.

Bánatpénz 330 K.

Az erdő állami uton Branyicska vasuti állomástól 3·5, Déva városától pedig 12·0 kilométer távolságra fekszik.

A részletes árverési és szerződési feltételek a dévai m. kir. járási erdőgondnokságnál és Vulcsesden a gör. kel. lelkészi hivatalnál megtekinthetők.

Vulcsesd, 1915. évi augusztus hó 3-án.

(8)

Egyházgondnokság.

Termelt luczkéregeladás. (Vasuti rakodón.) 4191/1915. szám. — A laposnyai m. kir. erdőgondnokság által termelt és a görgényvölgyi erdei vasut herbusi állomására leszállítandó mintegy 850 *q* luczkéreg zárt írásbeli ajánlatok útján eladatni fog.

A zárt írásbeli ajánlatok 1915. évi augusztus hó 23-án déli 12 óráig a kolozsvári m. kir. erdőigazgatóságnál nyújtandók be és 1915. évi augusztus hó 24-én délelőtt 10 órakor az erdőigazgatóság helyiségében nyilvánosan bontatnak fel.

Az árverési és szerződési feltételek, ajánlati űrlap és borítékok a kolozsvári m. kir. erdőigazgatóságnál szerezhetők be.

Kolozsvár, 1915. évi augusztus hó 3-án.

(9)

M. kir. erdőigazgatóság.

Gesztenye-, éger- és cseresznyetörzsek eladása tövön. 104838/1915/I/B/3. szám. — A vranovinai kir. erdőgondnokság VI-ik vágássorozatában ezidei használatra kijelölt, mintegy 2870 *m*³ gesztenye és 28 *m*³ éger és cseresznye faanyagok, zárt írásbeli ajánlatok útján fognak eladatni.

Az ajánlatok 1915. évi augusztus hó 22-én délelőtt 11 óráig nyújtandók be a zágrábi kir. erdőigazgatóságnál, ahol azok a következő napon délelőtt 10 órakor a tanácsteremben nyilvánosan felbontatni fognak.

A becsült faanyagok részletezése, az árverési és szerződési feltételek, ajánlati űrlapok, borítékok a zágrábi kir. erdőigazgatóságnál vagy a vranovinai kir. erdőgondnokságnál, u. p. Topusko szerezhetők be.

(10)

M. kir. földmivelésügyi miniszter.

Termelt tölgy- és szilhaszonfa, valamint cser- és tölgy-tüzifaeladás. 2585/1915. sz. — Az apatini m. kir. erdőhivatalhoz tartozó apatini m. kir. erdőgondnokság Gájspitz nevű vágásában készletben lévő 31·7 *tm*³ tölgy- és 4·55 *tm*³ szilhaszonfa, továbbá 570 *űrm* cserhasáb, 200 *űrm* tölgyhasáb, 41 *űrm* kemény I. oszt. dorong, 178 *űrm* kemény II. oszt. dorong, 17 *űrm* kemény selejtes- és 503 *űrm* kemény tuskófa a helyszínén 1915. évi szeptember

hó 6-án és következő napjain megtartandó nyilvános szóbeli árverésen kisebb részletekben kerül eladásra.

Az árverési és szerződési feltételek az apatini m. kir. erdőgondnokságnál megtudhatók.

Apatin, 1915. évi augusztus hóban.

(11)

M. kir. erdőhivatal.

Az „Erdészeti Lapok“ 1915. évi XV—XVI. füzetének tartalma:

	Oldal
Széljegyzetek a vágásforduló kérdéséhez (<i>B</i>)	373
<i>Biró János</i> : A vizkutató varázsvesszőről	381
EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK. Jegyzőkönyv az Országos Erdészeti Egyesület igazgató-választmányának Budapesten 1915. évi június 26-án tartott rendes üléséről	391
FAKERESKEDELEM. A tűzifaüzlet (<i>Fr. L.</i>). — Faárverési eredmények...	401
KÜLÖNFÉLÉK. Halálozás. — Hadbavonult erdőtiszték. — Egyéb személyi hírek. — Lombtakarmánygyűjtés. — Kopárfásítás (<i>Craus G. A.</i>). — A házi gomba fellépése távirópóznákon. — A vágvölgyi erdei vasut	405
HIVATALOS KÖZLEMÉNYEK. Hirdetmény az erdőőri és vadőri vizsgák tárgyában	410
Változások és kitüntetések az erdészeti szolgálat köréből	410
Az Országos Erdészeti Egyesület pénztáránál 1915. évi július hóban telje- sített befizetések	411
HIRDETÉSEK	I—VII

